

KOMMUNISTISK POLITIK

Protest mod krigsforbryderen Tony Blair ved Chilcott-høringen 29. januar 2010

JAIL TONY! AND GEORGE! AND ANDERS!

TEMA: KRIGSFORBRYDELSE

Nr. 3
14. årg.

2010
5. februar

19. februar
Støttepris 20 kr.

Krigsregering fanget i sit eget spin s. 2 • Enhed mod profithunger s. 3 • Forsvind Løkke! Privatisér dig selv s. 4 • Ny privatiseringsbølge s. 5 • Arbejdspladserne rykker s. 6 • EU-modstanden efter Lissabon s. 8 • Krigsforbryderkonference i London s. 9 • Foghs figenblad væk s. 10 • Blair og blodet på hænderne s.12 • Haitis heroiske folk s. 14 • Obama og Venezuela s.16 • Global modstand mod privatisering s. 17 • Private universiteter? s. 18 • Debat s. 22 • Aktiveringskomplekset s. 24

Krigsregering fanget i sit eget spin

I 2007 havde Danmark stadig soldater i Irak, selvom den omfattende krigsmodstand trængte regeringen Fogh, der besluttede at sende de danske tropper i forreste frontlinje i Afghanistan i stedet. Langt de fleste blev trukket ud af Irak i august 2007, men inden da sendte man i april en gruppe jægersoldater til det sydlige Irak. Presseafsløringer af jægerkorpsets Irak-krig fik militæret op i det røde felt: Det kunne koste danske soldaters liv, erklærede både chefen for elitekorpset og den daværende forsvarschef.

Dengang blev det beskrevet som en læk fra et møde i udenrigspolitisk nævn, og det antydedes at det var nogen fra oppositionen, der havde stemt imod Irak-krigen, der var ansvarlige for denne 'landsforræderiske' lækage.

Så blev sagen glemt. I stedet kom i september 2009 skandalen om bogen 'Jæger – i krig med eliten', som forsvarskommandoen ville have fagedforbud imod. Den var også farlig for danske besættelsessoldater, tordnede man – og topfolk i forsvarskommandoen fik den oversat til arabisk for at "bevise", at den var faldet i fjendens hænder. Dengang lykkedes det krigsministeriet at holde sig udenfor afsløringerne, selvom det kom frem, at dets pressechef var involveret i at sprede den arabiske fupoversættelse. Forsvarschefen og topfolk i forsvarskommandoen måtte gå.

Men metoden med at frembringe en lækage og beskyldte politiske modstandere for den var prøvet flere år før, viser det sig. Og denne gang peger alt på, at kilden var krigsministeriet selv, nemlig krigsminister Søren Gades højre hånd og fortrolige, pressechef Jacob Winther.

Dokumentarfilmanden Christoffer Guldbrandsen har afsløret svineriet i en artikel i filmmagasinet Ekko. I 'Den hemmelige krig' fra 2006 beskrev han, hvordan danske jægersoldater i Afghanistan udleverede 31 krigsfanger til amerikanske styrker, der mishandlede dem i en fangelejr i Kandahar. Allerede før filmen var færdig blev alle Fogh-regeringens spindoktorer sat ind for at miskreditere den. I spidsen for kampagnen stod Jakob Winther. Fagbladet Journalisten beskrev den som en stor spinsucces og lod Winther pryde forsiden. En uafhængig undersøgelsesgruppe, nedsat af

Syddansk Universitet og Dansk Journalistforbund, konkluderede derimod, at danske medier i høj grad lod sig manipulere af regeringens spin.

Filmen har klaret alle troværdighedstest og er stadig værd at se. Den piller glansen af den danske besættelsesmagt og afslører krigsmagernes propagandaløgne.

Guldbrandsen står ikke på Løkke-regeringens positivliste. Hans nye afsløringer fik den op i det røde felt, og da TV2-journalisten Kaare R. Skov støttede op om, at kilden til 'lækagen' til TV2 var krigsministeriet selv, kunne selv indsettelsen af det tunge skyts, da Venstres politiske ordfører Peter Christensen krævede Skov fyret fra TV2 for hans 'uhørte og urimelige' udtalelser om ministeriet, ikke forhindre den i at rulle. Og regeringspanikken steg til usete højder, da Guldbrandsens advokat Anders Németh afslørede, at man besidder et bånd med Jakob Winther, der entydigt viser ham som kilde til lækken. Det hjalp ikke, at beskytterpartiet DF og den klamme militarist Søren Espersen blev rasende og meddelte filmmanden og hans advokat, at de 'bare har at spille det bånd'. De holder det klogeligt på et sikkert sted indtil videre.

Regeringen og spindoktorerne er gået i deres eget spin. Men trods stort pres har VKO kategorisk afvist en uafhængig undersøgelse – og i stedet taget initiativ til en ny undersøgelse omkring Blekingegade.

SF har meldt sagen til politiet, og oppositionen vejrer ministerblod, eller måske regeringens fald. Sagen handler ikke om 'principper', om kildebeskyttelse, om soldaterliv eller 'rigets sikkerhed', som parterne påkalder. Alle ved regeringen har noget at skjule, og vil gå meget langt for at gøre det.

Det er en beskidt og kriminell krigsregering, dens spindoktorer er beskidte og kriminelle. At den danske krigsmagt for at styrke en vaklende opbakning til danske besættelsessoldater i ulovlige krige mindst to gange har beskyldt oppositionen og krigsmodstanden for at bringe liv i fare, men selv har stået for lækagerne, er en kendsgerning.

Ikke bare spindoktoren skal fyres og retsforfølges, også hans minister og hans regering må gå.

Redaktionen 2. februar 2010

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 12.02.10

Enhed imod monopolernes profithunger

Monopolerne har i denne krisetid fået ekstra travlt med at udbasunere deres krav om mådehold og tilmed direkte lønsænkninger. De kan stole på en presse, som er mere end villig til at formidle spøgelse om, at danske arbejdsforhold desværre er for gode. Der synges højere og højere i kor med et indhold, der minder om den gamle arbejdersang:

"Du får steg kammerat, men hist i himmelens hellige haller"

Det er også et udtryk for, at de igangværende overenskomstforhandlinger snerper til, og at alle metoder tages i brug i et forsøg på at sikre lønsænkning både før under og efter forhandlingerne.

Det er en proces, som den danske regering mere eller mindre åbent støtter. Også Den europæiske Union, 'monopolernes Forenede Europa', støtter tiltag for at sænke prisen på arbejdskraften, og den økonomiske krise er en god anledning.

EU dikterer simpelthen lønnedgang for de offentligt ansatte i et medlemsland – lige nu Grækenland, hvis statsunderskud stort har overskredet unionens loft. Lønnedgang og samtidig højere skatter! Ellers trues landet med bøder af fallitstørrelse. Kravet har udløst vildt raseri i den græske befolkning, og har sendt chokbølger overalt. Nu kan og vil unionen diktere lønninger.

I Danmark har gigantslagterivirkomheden Danish Crown i lang tid været på banen med deres ultimative krav om direkte lønsænkning. Den har forsøgt at sætte trumf på det ved samtidig at lukke slagterier i Danmark og overføre slagtninger til deres kødfabrik i Oldenburg i det tidligere Østtyskland, hvor man blandt andet finder rumænske lejearbejdere på kontakt, der går til ca. 50 kr. i timen, men som kun har fået udbetalt lidt under det halve.

Danish Crown melder hus forbi med hensyn til ansvaret, men kan ikke løbe fra kendsgerningerne. Det står alligevel nøgen tilbage som en skånselsløs slagterimastodont i Nordeuropa, som forsøger at presse de danske slagteriar-

bejdere årtier tilbage og udnytter billig slavearbejdskraft, som man kan behandle efter for godt befindende.

For de danske slagteriarbejdere, der også knokler røven ud af bukserne og hvor mange ikke kan holde et helt arbejdsliv ud p.g.a. nedslidning og invalidering understreger udnyttelsen af rumænsk kolonnearbejde i Oldenburg, at en accept af lønsænkning vil være en skrue uden ende, som ikke vil sikre noget som helst for arbejderne, men alene sikrer Danish Crowns profitter

Den nylige strejke hos Carlsberg i Fredericia, hvor 600 arbejdere gik hjem, er også et umiddelbart svar og reaktion på Carlsbergs melding om, at der ikke er nogen lønregulering i 2010. Deres provokatoriske udmelding om, at der ikke er noget som helst at komme efter ved de decentrale lokale overenskomster har udløst harme blandt de ialt 1100 timelønnede 3F'ere på Carlsberg.

Ledelsens pression omkring overenskomstforhandlingerne blev efterfølgende mødt med en protestudtalelse, hvor man konstaterer at Carlsbergs aktier er steget med 115 procent i 2009:

"Vi oplever en uacceptabel aggressiv personalepolitik, med udlicitering alene for profittens skyld, nedskæringer med højere tempo til følge og uden hensyn til øget nedslidning af de tilbageblevne medarbejdere. Omlægning af arbejdstiden alene for ussel mammons skyld og uden hensyn til folks sociale liv i øvrigt."

Alt dette i en stadig søgen efter besparelser og øget profit til aktionærerne. Kort sagt er bryggeriarbejdere og tapperiassistenter reduceret fra medarbejdere til hr. og fru omkostning."

På Sauer Danfoss i Nordborg på Als, Danmarks største industriarbejdsplads, ligger man heller ikke på den lade side. Efter massefyringer er man nu gået over til en udbygning af arbejdere ansat via vikarbureauer som daglejere. I dag er næsten hver tiende ansat gennem et vikarbureau. Langt hovedparten er tidligere fyrede arbejdere, som nu tvinges til at arbejde under forringede arbejdsvilkår.

Samtidig pålægger virksomheden arbejderne overarbejde, mens de fastansatte går med en fyreseddel i lommen.

Det, der toner frem, er monopolernes ultimative krav om lønsænkning og om ekstrem og hensynsløs fleksibilitet for arbejderne. Det er konsekvens og videreførelse af en individualisering og undergravning af kollektive rettigheder, som den faglige top har været med til at understøtte.

De skræmmende perspektiver tegner sig klarere og klarere for arbejderne, som deres udtalelser viser.

Det eneste, der kan dæmme op for monopolernes, regeringens og EU's forsøg på at kaste krisens byrder over på den arbejdende befolknings skuldre er udvikling af solidariteten. Fælles løsninger, fælles handlinger og fælles aktioner - væk fra den undergravende individualisering - og kamp imod øget markedsførelse af det offentlige med outsourcing, udlicitering og privatisering og profitflytninger af produktionen.

Der er al mulig grund til at stille lønkrav og ultimative krav om real-løns-sikring ved OK 2010, som vil forløbe samtidig med, at angrebene på det offentlige velfærd tager til rundt omkring i kommunerne som et resultat af regeringens nedskæringsplan.

Det er længe siden, at tingene har stået så klart: At vores kamp er også deres kamp og vil kunne understøtte hinanden, såfremt brodden rettes imod monopolerne og den fallerede regering. Og at de arbejdende i forskellige lande fører samme kamp.

Forsvind, Løkke! Privatisér dig selv!

VK-regeringen er hårdt trængt. Upopulær, for ikke at sige forhadet, i store dele af befolkningen. I meningsmålingerne ligger den stabilt til et valgnederlag

Troels Riis
Larsen

APK ser det som sin opgave at være med til at udvikle en bred folkelig bevægelse imod den nyliberale politik, som er stærk nok til at vælte Løkke-regeringen, på den ene eller anden måde.

- Der er mange ansatser til en sådan bevægelse, siger Troels Riis Larsen. - Vreden er enorm i den offentlige sektor, hvor kommunerne er i gang med fyrings- og sparerunder og hospitalerne for alvor mærker privatiseringskniven i form af massefyringer. Mange lærere og pædagoger er blevet fyret.

- Og nu er turen kommet til universiteterne, der skal behandles efter Løkkemodellen for privathospitalerne. Det vil sige, at de skal favoriseres for offentlige penge i konkurrencen med det offentlige. Resultatet kan ikke undgå at blive yderligere rasing og social skævvridning. Der er ingen tvivl om, at disse forslag vil udløse store kampe, som lignende privatiseringer af højere læreanstalter i andre EU-lande har gjort det. Det vil de studerende ikke acceptere, understreger Troels Riis Larsen.

En stor bevægelse mod nyliberal krisepolitik

På det private område er der også ved at ske noget. Arbejderne der er ved at komme i bevægelse. Kampen omkring OK2010 er i fuld gang. Bryggeriarbejderne har med en kortvarig strejke givet et klart signal om, at de ikke vil acceptere den reallønsnedgang, som arbejdskøberne med regeringens støtte lægger op til. Samtidig har tillidsfolk fra industriarbejdspladser over hele landet fra et møde på det snart udflagede Lindø-værft foreslået synlige protester og demonstrationer mod massefyringerne. En ny arbejdsløshedsbevægelse, der bl.a. kræver en kraftig forhøjelse af dagpengene, er ved at tegne sig.

- Alle sådanne bevægelser og initiativer på det private og offentlige område må knyttes sammen i løbet

af foråret til én stor bevægelse mod den nyliberale krisepolitik, så de kan sætte regeringen under et sådant pres, at den sprænges, siger APK's talsmand, der fortsætter:

-Vi får se, hvordan OK-kampen udvikler sig. 8. marts og 1. maj er vigtige mærkedage at opbygge sig omkring, men hele den brede folkelige bevægelse bør sigte på at markere sig samlet, i stil med 'Velfærd til alle'-initiativet, der gik på gaden og slog alle hidtidige protestrekorder i nyere tid i maj 2006, slutter Troels Riis Larsen.

'Velfærd til alle'-initiativet blev taget af en række ungdomsorganisationer og fik opslutning af dele af fagbevægelsen, da den gik på gaden i København 17. maj 2006. Det lagde grunden til et stærkt og fortsat pres på Fogh-regeringen igennem 2006 og 2007, der var ved at tvinge den i knæ. Fogh og Co. blev i sidste ende reddet af den oppustede højkonjunktur og en svag og kompromisglad 'opposition', der indgik nedskæringsforlig med Fogh om at hæve aldersgrænserne for pension og efterløn – det såkaldte "velfærdsforlig" i 2006 mellem regeringen, DF, radikale og socialdemokrater.

-pp

Fiasko er fulgt på fiasko, siden Lars Løkke blev regeringsleder og fik overladt det kaos, den internationale krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen efterlod sig.

Senest en global kikser i form af klimatopmødet i København – og nu massefyringerne på sygehusene, som udstiller den fejlslagne, nyliberale privatiseringspolitik, som Fogh, Løkke og Co. har sværget til.

Alligevel fremturer regeringen: Markedgørelsen af hele den offentlige sektor skal fortsættes i hurtigere tempo. I de seneste dage har regeringspartierne meldt ud, at universiteter og højere læreanstalter skal kunne privatiseres (forskningsminister Helge Sander), og at langt flere børn, unge og ældre skal passes, uddannes og plejes af private for profit. De udsultede kommuner skal tvinges til at udlicitere stadig flere opgaver hvert år efter en fast procent-skala (fastsat af Lene Espersen).

Styrtregnen af forslag er et forsøg fra en stærkt svækket regering på at genvinde initiativet og fastlægge den politiske dagsorden og snakke om noget andet end den økonomiske krise og den voksende massearbejdsløshed, raseriet over sygehusfyringerne eller den ulovlige og tabte krig i Afghanistan.

APK: Nu er det nok

- Nu er det nok. Nu må der sættes en stopper for Løkke. Ikke mere fiasko-privatisering, ikke mere markedgørelse af den i forvejen nyliberalt raserede offentlige sektor, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne:

- Løkke kan privatisere sig selv! Hele hans slæng skal sættes på porten, og det ikke bare krigsgale Dansk Folkeparti skal med. Regeringen er langt svagere, end de borgerlige medier vil være ved.

Studenrende på geografi og geologi blokerer Københavns Universitet
1. februar 2010

Forny et fremstød for nyliberale privatiseringer

VKO-regeringen på krigsstien

Danmark befinder sig i, hvad der kaldes 'den værste jobkrise i 40 år' – det vil sige siden begyndelsen af 1970'erne. Siden starten af 2009 er tabt 133.000 job, og der er udsigt til, at yderligere 45.000 job forsvinder i år, siger en analyse fra Danske Bank. Og der er ingen reel udsigt til forbedring her om hjørnet, selvom Løkke-regeringen nærmest erklærer den økonomiske krise for afsluttet. Danmark er fortsat på vej nedad: Både i USA og Euroland vokser arbejdsløsheden også fortsat. I januar lå arbejdsløsheden i de 16 eurolande for første gang siden den fælles valuta blev indført på over 10 pct.

I alle 27 EU-lande er arbejdsløsheden sammenlagt nu på 9,6 pct. I alt 23 millioner mænd og kvinder i EU er uden job. Og hver femte ung under 25 i EU er arbejdsløs. I Spanien er ungdomsarbejdsløsheden på 39 pct.!

Ny privatiseringsbølge på vej

I den situation vil nogle måske tro, at Løkke-regeringen bestræber sig på at sikre og evt. tilmed udbygge de offentlige arbejdspladser. Forkert! Tusinder af arbejdspladser er ved at blive nedlagt i den offentlige sektor. Alene på hospitalssområdet forventer FOA, at der nedlægges 1000-1500 stillinger i den kommende tid.

Den durkdrevne hospitalsprivatiseringsekspert Løkke og hans konservative økonomi- og erhvervsminister Lene Espersen vil forcere nedlæggelse af offentlige arbejdspladser ved at kræve en tvungen udlicitering af kommunale opgaver. Udbuddet i kommunerne skal stige med ét procentpoint om året hvert eneste år fremover. I dag er kommunernes mål at godt 25,5 pct. af opgaverne skal i udbud. Det tal skal være væsentligt højere, mener hele den borgerlige falanks. Den hjernedøde tænketank Cepos vil have 40 pct. i udbud om fem år, og 70 pct. om 10. Det skulle ifølge Cepos give en besparelse på 15 milliarder kr. om året.

Alt hvad der kan omstilles til privat profit er et emne for udlicitering og pri-

vatisering. Den langvarige udsultning af kommunekasserne, der har betydet nedskæringer og forringelser år efter år, skal være det middel, der fjerner kommunal modstand mod udliciteringer og simpelthen tvinger dem til at privatisere for at få nogle opgaver løst.

Yderligere privatiseringer af statsforetagender er også i støbeskeen. Den forringede postservice er et varsel om det. Samtidig har regeringen åbnet for private universiteter og brugerbetaling for at uddanne sig.

Negative erfaringer

Privatiserings- og udliciteringsplanerne er ikke 'et ideologisk felttog', som nogle siger. Det er alt for pænt. Det er simpelthen et røvertogt på samfundsskabte værdier, der skal forvandles til privat profit.

På trods af en massiv propaganda for privatiseringer fra borgerlige politikere, tænketanke og medier, der lover store besparelser, viser de sig alle steder, hvor de er gennemført enten at være et fatamorgana, eller en reel fordyrelse. Hvor der enkelte steder har været besparelser er de opnået ved mindre arbejde og ringere kvalitet i arbejdet, som f.eks. ved hospitalsrengøring.

Problemet for Cepos og de andre nyliberale er at deres tal ikke holder.

Konkurrencestyrelsen og Udbudsrådet har f.eks. hævdet, at kommunerne kan spare en femtedel ved at udlicitere plejeopgaverne. En undersøgelse foretaget af de Offentligt Ansattes Organisation (OAO) siger:

"Vores konklusion er, at der må være tale om ønsketænkning. Kun i to af de fire eksempler på udlicitering af plejecentre er der påvist besparelser ved udlicitering. Besparelserne er overvurderet og væsentligt under de 10-16 %, rapporten peger på. Erfaringer fra madservice sammenholdt med andre og tidligere erfaringer på plejehøjene sandsynliggør endda, at udlicitering lige så let kan give en ekstraregning. Og hvis undersøgelsen havde taget et bredere erfaringsgrundlag, havde konklusionen været endnu mindre entydig."

Argumenter for udbud og udlicitering holder ikke, når de går efter i sømmene.

Bevægelsen mod offentlige massefyrringer og kommunale nedskæringer må blive en bevidst kamp mod de nyliberale privatiseringstiltag. Protesterne eksisterer allerede. Senest har universitetsstuderende blokeret Københavns Universitet i protest mod lærerfyringer.

FOA: Privathospitalerne forgyldes

Det, der ligner et sammenbrud i forhandlingerne om takster for de private hospitalers udførelse af sygehusbehandling for regionerne, handler ikke kun om, hvorvidt privathospitalerne skal tjene mere eller mindre på at udføre arbejde for de danske skatteydere. Det handler i lige så høj grad om de offentlige hospitalers økonomiske situation i den kommende tid.

"Lige nu står en lang række sygehuse i landet overfor krav om at gennemføre besparelser på baggrund af budgetoverskridelser sidste år. Det er besparelser, som mange steder betyder nedlæggelse af stillinger, og herunder også nogle steder direkte afskedigelser af ansatte. FOAs foreløbige beregninger tyder på, at der på landsplan vil blive tale om nedlæggelse af

minimum 1.000-1.500 stillinger," siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

"Der er mange forhold, der har været med til at skabe budgetoverskridelserne i 2009, herunder ikke mindst den fantastiske produktivitetsstigning, som sygehusene har gennemført de seneste år. Alene de sidste to år har produktivitetsudviklingen samlet udgjort 11 %. Og det kan selvfølgelig mærkes på økonomien, når sygehusene får så mange flere patienter gennem systemet."

"Men anvendelsen af de private hospitaler er også en del af sygehusvæsenets samlede budgetoverskridelse. Det er ganske enkelt dyrere at få udført behandlinger på de private hospitaler end på de offentlige."

Arbejdspladserne rykker mod krisefyringer og krisepolitik

*Stor opbakning bag
Lindø-arbejdernes forslag
om landsdækkende
demonstration ved
Christiansborg. Initiativ til
arbejdsløshedskonference
8. marts*

Den 14. januar afholdtes et landsdækkende tillidsmandsmøde på Lindøværftet, en af de arbejdspladser, der med Mærsk-McKinney Møllers beslutning om lukning af værftet og fyring af hen ved 2.000 arbejdere for alvor mærker den kapitalistiske kriseoffensiv, der hærger Danmark i såvel den private som offentlige sektor med massefyringer.

80 tillidsrepræsentanter fra 32 industriarbejdspladser i hele landet deltog på mødet, der nedsatte en styregruppe

Billede fra Trekronergade konflikten

på ni personer, der skal arbejde med konkrete initiativer mod regeringens krisepolitik og den brutalt voksende arbejdsløshed.

Blandt de konkrete forslag, der kom frem på mødet, er afholdelsen af en landsdækkende demonstration foran Christiansborg imod lukningen af de danske arbejdspladser, som blev fremsat af smedene fra YIT på Lindø. Styregruppen mødes den 1. februar.

Forslaget om en landsdækkende demonstration har vundet stor opbakning.

F.eks. sender Arbejdsløshedsklubben i 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening en tak til tillidsfolkene fra mødet på Lindøværftet og siger: Vi er klar! Vi ses på slotspladsen!

Arbejdsløshedsklubben siger bl.a.:

”Regeringens politik har spillet fallit nu. Arbejdsløsheden stiger støt – Efterlønnen angribes igen – Løn- og prisdumpning samt skattesvig hører til dagens konkurrencebetingelser, alt imens landets statsminister holder pressemøde om tre burkaer for at kamufleere, at regeringen ikke kan løse dagens politiske problemer.”

Samtidig meddeler A-Klubben i BJMF, at den i øjeblikket arbejder på at indkalde til et landsdækkende arbejds-løshedsmøde den 8. marts.

Handling NU!

Vi har desværre en regering, der sidder på hænderne og mener, at vi skal være tålmodige og vente på, at krisen vender. Men skaden er sket. Finanskrisen er blevet afløst af en beskæftigelseskrise.

Hvor er initiativerne til en erhvervs- og industripolitik? I det mindste kunne man da fremrykke en række hårdt tiltrængte offentlige investeringer, som kunne skabe tusindvis af job. Den vækstpakke, regeringen spiller ud med, er slet ikke ambitiøs nok. Desværre baserer løsningen af krisen sig på de frie markeds kræfter. Det er ikke godt nok!!

Det er af vital samfundsmæssig interesse, at vi fastholder og udbygger industrien – gerne med offentlige midler, fx ved kreditter og lånegarantier. Vi har en fælles interesse i at styre samfundet i den retning, hvor der fortsat er en industriel produktion, ikke mindst inden for miljøsektoren.

Men mange af de virksomheder, der i dag flager ud, har i mange år nydt godt af den højt besungne danske

model, hvor man bl.a. kan hyre og fyre i takt med konjunkturernes op- og nedture. Den model er under hårdt pres, hvis ikke de tabte arbejdspladser hurtigt erstattes af nye. Og det er jo ikke just det, vi oplever. Værdifuld viden går tabt, hvis vi ikke bevarer en produktionsmæssig base i Danmark. Som bekendt blev vindmølleindustrien med dens 30.000 arbejdspladser trukket i gang ved hjælp af massiv statslig hjælp. Nu skal vi opleve, at dele af denne industri måske flager ud, bl.a. til England. Den engelske regering har været meget engageret i at understøtte denne udvikling. Hvor er den danske regering?

Og det politiske system – regeringen – bifalder det. Ak ja. For blot to år siden havde vi en finansminister, der ville købe hele verden!

Derfor er der brug for handling NU! Hvis ikke der sættes initiativer og aktiviteter i gang over en bred front, risikerer vi, at arbejdsløsheden bider sig fast og dermed bliver en bombe under velfærdssamfundet.

*Udtalelse fra
tillidsmandsmøde for
industrien på Lindøværftet
den 14.1.2010*

Der går ikke en dag uden nye meldinger om massefyringer. Industrien bløder. Lukningen og udflytning af danske produktionsarbejdspladser har nået et omfang, der truer vores velfærdssamfund. Vi vil ikke længere acceptere argumentet om, at vi bare skal være klogere end de andre. Selv arbejdspladser med et højt vidensniveau bliver nu flyttet til lavtlønslande.

Flertallet af de såkaldte eksperter i kongeriget og tilsyneladende også regeringen har dømt industriarbejderne ude og mener, at vi i fremtidens ”oplevelsesøkonomi” skal sælge biografbilletter og iskager til hinanden.

Øjnene lukkes stiltiende for, at tusindvis af industriarbejdere mister deres job og må leve på et dagpengeniveau, der nærmer sig halvdelen af den normale indtjening.

Carlsbergs ansatte betaler prisen for aktiefest

Carlsbergs aktionærer har fået fordoblet værdien af deres aktier på et år. De ansatte betaler prisen med øget tempo og øget nedslidning. Vi er reduceret til hr. og fru omkostning, skriver tillidsfolkene i et åbent brev

Carlsbergs tillids- og sikkerhedsrepræsentanter forsamlet i Middelfart d. 18-20. januar 2010 udtaler:

Carlsbergs aktionærer har i det sidste år set deres aktier stige med ikke mindre end 115 %, dette betegnes som et flot resultat, gælden afdrages hurtigere end forventet og ekspanderingen fortsætter, men alt i denne verden har en pris.

I CDK er det de overenskomstansatte bryggeriarbejdere og tapperiassistenter

der betaler prisen.

Vi oplever en uacceptabel aggressiv personalepolitik, med udlicitering alene for profittens skyld, nedskæringer med højere tempo til følge og uden hensyn til øget nedslidning af de tilbageblevne medarbejdere. Omlægning af arbejdstiden alene for ussel mammons skyld og uden hensyn til folks sociale liv i øvrigt.

Alt dette i en stadig søgen efter besparelser og øget profit til aktionærerne. Kort sagt er bryggeriarbejdere og tapperiassistenter reduceret fra medarbejdere til hr. og fru omkostning.

Vi ser med den største alvor og dyb hendren på Carlsberg og CDK's behand-

Foto: Jens Nygaard Larsen

ling af den største ressource man er i besiddelse af – medarbejderne.

Vi håber og tror at Carlsberg kommer tilbage på sporet og at man, i stedet for at belønne de som har skabt gælden i virksomheden, med store bonusser, bruger pengene på de som har skabt værdierne og gjort Carlsberg til det det er i dag, til glæde for en stadig innovativ indstilling i stedet for et destruktivt arbejdsmiljø for medarbejderne.

Danish Crown spekulerer i social dumping

Af Tillidsmandskollegiet i Danish Crown

Vi kan ikke stiltiende se til, mens Danish Crown med den ene hånd udnytter underbetalt arbejdskraft i udlandet, og med den anden forsøger at presse os ned i løn

Vi tillidsfolk har med dyb bekymring fulgt sagen om de 32 rumænere, der har været ansat på Danish Crowns slagteri i Oldenburg under helt urimelige vilkår.

Rumænerne er blevet hyret af et cypriotisk personalerekrutteringsvirksomhed, med hjemsted i Irland, til at udføre natarbejde på slagteriet, men de har efterfølgende ikke modtaget løn for deres arbejde - eller kun fået en lille del af det, de skulle have haft.

Det er ubehageligt at være vidne til, hvordan vores fælles arbejdsgiver spekulerer i social dumping udenfor Danmarks grænser.

Vi kan ikke stiltiende se til, mens Danish Crown med den ene hånd udnyt-

ter underbetalt arbejdskraft i udlandet, og med den anden forsøger at presse os ned i løn. Vel og mærke med den slet skjulte trussel, at hvis vi ikke makker ret, så ryger vores job til udlandet, og bliver overtaget af blandt andet rumænsk arbejdskraft!

Vi vil ikke acceptere, at Danish Crown i udlandet går efter laveste fællesnævner, og ser stort på de sociale konsekvenser!

Det er og bliver Danish Crowns ansvar at sikre, at alt arbejde, nationalt og internationalt, på deres virksomheder udføres på anstændige vilkår!

Det vil klæde virksomheden at tage ansvar i denne sag. De rumænske kollegaer har udført arbejde på og for Danish Crown, nu kunne Danish Crown vise dem den anstændighed at udrede dem deres tilgodehavender.

Danish Crown kan ikke dække sig bag revisorer, advokater og undersøgelser igen. Vi ønsker handling nu.

Vi sender derfor vores støtte til vores udenlandske kollegaer.

I samme åndedrag opfordrer vi Danish Crown til at indgå i dialog med vores tyske søsterforbund NGG - de vil hellere end gerne hjælpe koncernen med at lave aftaler, så vi alle undgår ubehagelige historier om kolonnearbejdskraft i fremtiden.

Strategikonference

EU-modstanden efter Lissabontraktaten

Et styrket EU, der tilraner sig magten på bekostning af medlemslandene, kræver et styrkelse af modstanden.

Folkebevægelsen mod EU, har afholdt strategikonference

Den sidste weekend i januar mødtes Folkebevægelsen mod EU i Odense til strategikonference.

Det blev et rigtigt tilløbsstykke og et velforberedt arrangement, hvor diskussionen kom rundt om aktiviteter, organisation og arbejdet i EU-parlamentet. Alt sammen i lyset af den situation, der er opstået efter at Junibevægelsen er forsvundet som organisation, og Unionen til gengæld er blevet udstyret med en forfatning.

Er der en fremtid for Folkebevægelsen efter 10 år uden folkeafstemninger og med ingen nye i sigte? Det korte budskab var, at Folkebevægelsen mod EU må blive bedre til at sætte egne aktiviteter og mindre kampagner i søen, og komme væk fra tendensen til at gå i hi mellem de store valgkampe. Fra Landssekretæren kom et oplæg om yderligere opblødning af komité-strukturen, og en styrkelse af demokratiet på de indre linjer.

Ingen var reelt i tvivl om EU-modstandens levedygtighed efter det gode valgresultat i juni 2009. Derfor var diskussionen om aktiviteter og organisations udvikling ikke noget, der kunne sætte husfreden over styr. Og den økonomiske katterpine, bevægelsen som sædvanlig har rodet sig ud i, så ikke ud til at ødelægge humøret.

Parlamentets øgede magt

Om arbejdet i parlamentet kom Søren Søndergaard til gengæld med en bunke problemer:

- EUs nye traktatgrundlag betyder, at EU på nogen måder er blevet en mere magtfuld og centralistisk union end USA. Beslutningerne er flyttet væk fra de nationale parlamenter til EUs mange

forskellige systemer. Ikke mindst EU-parlamentet har fået mere magt med Lissabon-traktaten, hvilket f.eks. betyder indflydelse på hele EUs budget og indflydelse på indgåelse af internationale aftaler.

Der er sket en voldsom udvikling fra dengang EU-parlamentet hovedsageligt vedtog politiske udtalelser, som ingen rigtig tog alvorligt, og så til i dag med Lissabon-traktaten, hvor de fleste beslutninger, der tages i parlamentet, har direkte indflydelse på folks hverdag.

Det betyder også, at parlamentarikere føler et pres for at tage stilling til de konkrete sager - men Folkebevægelsen har det særlige træk som en bredt sammensat politisk bevægelse på grundlag af modstand mod EU som sådan, at den ikke har et konkret detaljeret program.

Strategikonferencen afdækkede ikke så mange nye indfaldsvinkler til denne diskussion, men der er ingen tvivl om, at det reelt er blevet mere vanskeligt at arbejde i EU-parlamentet.

En deltager på konferencen fra APK, Franz Krejbjerg, som er medlem af Folkebevægelsen i Århus, uddyber problemet til Kommunistisk Politik:

- De stemmer Folkebevægelsen afgiver, eller undlader at afgive, i EU-parlamentet skal ses i en overordnet ramme som værende "imod EU". Det modsatte vil nemlig være lig med ophørsudsalg. Men hvad det betyder i en konkret afstemning kan jo ikke forudses, eller formuleres hundrede procent i et større og mere detaljeret grundlag end det allerede eksisterende.

- Et meget detaljeret grundlag vil i virkeligheden betyde en risiko for at redefinerer hovedopgaven og hovedfokus til at ændre og påvirke de politiske beslutninger i EU-parlamentet, jævnfør et politisk program. Men Folkebevægelsen har jo allerede sat sig den hovedopgave at kæmpe for at Danmark melder sig ud, og parlamentsopstillingen er på sin vis udelukkende et redskab i den kamp.

- Der skal også være plads til, at Folkebevægelsen stiller modstandere op liste N, der kommer fra forskellige poli-

tiske grupper i Danmark, det taler også imod at udvikle et meget detaljeret grundlag.

Ideerne op på landsmødet

Franz Krejbjerg konstaterer videre:

- Folkebevægelsen gik i sin tid (i 1979, KP) ind i parlamentet med en meget blandet forventning. Nogle var fyldt med illusioner og i frit løb til det, der blev til den nu politisk kollapsede Junibevægelse. Andre med forventninger om, at systemet indenfor netop deres interessefelt kan udvirke en forbedring, f.eks. miljøbeskyttelse eller for arbejdernes rettigheder, og den holdning er i virkeligheden stadig udbredt. Men den store gruppe af medlemmer har aldrig haft nogen forhåbninger til, at EU kunne bruges til noget, og skulle der ved sjældne lejligheder vise sig en undtagelse fra den regel, ville prisen, der skulle betales, i form af suverænitetsafgivelse, simpelthen være for stor.

Men selvom den principielle holdning er klar, er det alligevel ikke altid klart, hvordan tingene skal gøres, siger Franz Krejbjerg:

- Enkelte formulerer problemet på den lidt bagvendte måde, at hvis man inden for systemet kom igennem med at forbedre et forslag, ville man risikere at medvirke til at styrke EU. Men det er også forkert, for selvfølgelig skal Folkebevægelsen forbinde sig med græsrodderne, og også give dem skyts og information og være med til at rejse bevægelsens krav i EU-parlamentet..

Det er planen, at Folkebevægelsen mod EU skal formulere ideerne fra strategikonferencen frem til egentlige beslutningsforslag på landsmødet i Århus til efteråret.

På den frugtbare og vellykkede Odense-konference deltog fra Norge Nei til EUs næstforkvinde, med et spændende foredrag om ungdomsarbejdets betydning og deres praktiske erfaringer.

Krigsforbryderkonference i London lægger "ny Afghanistan-strategi"

De krigsførende magter i Afghanistan, NATO og marionetpræsidenten Karzai har barslet med hvad de kalder en 'ny strategi for Afghanistan'

Den stærkt opreklamerede London-konference om Afghanistan under forsæde af den upopulære Tony Blairs upopulære efterfølger Gordon Brown skulle berolige den internationale opinion, der vil se den mere end 8 år lange Afghanistan-krig afsluttet.

Selvom der er sendt omkring 40.000 flere soldater til Afghanistan i de seneste måneder, hvoraf tre fjerdedele er amerikanske og sendt af fredsprismodtageren Barack Obama, er der intet, der antyder at de er på vej mod en militær sejr. Nu forlyder det derimod, at NATO-soldaterne vil blive i Afghanistan i omkring fem år mere, og samtidig skal 'strategien' ændres til ikke bare at besejre Taliban, men også til at opkøbe dele af Taliban og den afghanske modstand, der måtte være villige til at lade sig købe. Det går ikke mindst marionetpræsidenten Karzai stærkt ind for. Han regner vel med, der falder noget af til hans total korrupte regime.

Ideen er samtidig at udruste en afghansk marionetstyrke (som man nu har forsøgt at opbygge i otte år) så den kan overtage krigsførelsen mod Taliban fra NATO. Derfor skal der langt flere NATO-tropper til Afghanistan, erklærer den danske krigsforbryder, som er generalsekretær for krigsforbryderalliancen, før et krigsministtermøde i Istanbul:

- Træningsmissionen er af største vigtighed for vores strategi, som sigter mod at overlevere ansvaret til afghanerne.

En tabt og forbryderisk krig

Der er i realiteten intet nyt fra London-konferencen. Elementerne af troppeforøgelse, opkøb og 'overdragelse' til borgerkrig har altid været der. Og en exitdato blev ikke fastlagt. Hele konferencen var et forsøg på at gøre en upopulær krig mere spiselig ved at skabe indtryk af, at der er en udvikling og der kan begynde at ses en ende på den. Man søger også at forhindre, at krigskoalitionen falder fra hinanden ved at det ene land efter det andet trækker sig ud, som det tyder på.

Protest uden for Afghanistan-konferencen

Taliban afviste på stedet forslag om 'forhandlinger'. Talsmanden Zabihullah Mujahid erklærede:

"Hvorfor skulle Det Islamiske Emirat Afghanistan diskutere fred med invasorerne og dets lakajer, som ikke har den fjerneste legale autoritet med hensyn til at afgøre Afghanistan eller dets folks skæbne, denne autoritet tilhører alene det afghanske folk. Den type erklæringer fra invasorerne og deres hjælpere har kun til hensigt at skjule deres nederlag i Afghanistan".

På trods af konferenceløfterne lader det sig dårligt skjule, at krigen ikke bare er ulovlig, den er også ved at blive tabt militært til den afghanske modstand.

Enhedslisten støtter NATO-operation

Enhedslisten gør sig klar til at blive støtteparti for en S-SF-regering, der støtter NATO's krige, hvor de end måtte forekomme. Lige nu først og fremmest i Afghanistan.

Indtil videre har Enhedslisten – med nogen vaklen – været modstander af Afghanistan-krigen, og har indtil nu ikke blåstemt NATO's militæroperationer andre steder.

Det ændrede sig, da partiet sammen med alle folketingets krigspartier stemte for udsendelsen af det danske krigsskib Absalon og op til 200 danske soldater til indsættelse i 'piratjagt' ved Afrikas Horn og Somalia. Den blodbesudlede NATO-generalsekretær Fogh Rasmussen kan glæde sig over total

støtte fra det danske folketing. Absalon sættes i spidsen for NATO's flådestyrke SNMG1 ved den somaliske kyst. Tidligere har Enhedslisten stemt imod samme krigsfartøjs deltagelse i 'sørøverkrigen', der bl.a. handler om strategisk kontrol ved Afrikas Horn og det nu krigsramte Yemen, en af Obamas krige.

Enhedslistens Frank Aaen vil gerne gøre noget for skibsfarten, og har fået ros fra rederforeningen for sin nye holdning:

Aaen begrundet den over for netportalen Modkraft sådan:

- Vi har udelukkende stemt for at sende Absalon af sted, fordi det sker på FN's anbefaling. Det er nødvendigt for

Frank Aaen - på Mærsk's hold?

at beskytte søfarten.

Det må betegnes som en principløs glidebane af en begrundelse. Hvorfor så ikke støtte NATO's, Obama og Foghs krig i Afghanistan, som FN også anbefaler?

Hvad der ikke gør den mindre kriminel eller mindre imperialistisk, men viser at FN kan misbruges og bliver det.

Hollandsk kommission piller Foghs Irak-figenblad fra hinanden

Krigen mod Irak var i modstrid med international lov og kan ikke forsvares ud fra FN-resolution 1441, konkluderer uafhængig hollandsk kommission med en række jura-eksperter

FN-resolution 1441, der blev presset igennem Sikkerhedsrådet af USA i november 2002, har af den amerikanske, britiske, hollandske og andre regeringer været brugt som grundlag for Irak-krigen i henhold til international ret. Den har også været Anders Fogh Rasmussens og den danske regerings figenblad for at støtte og deltage i krigen, og stort set det eneste.

Resolutionen henviser til tidligere FN-resolutioner om Irak fra 90'erne efter den første Golf-krig, og den betegnedes som den sidste chance for Irak til at samarbejde med FN om fjernelse af dets påståede masseødelæggelsesvåben. De viste sig som bekendt ikke at eksistere – og dermed bevistes også, at Irak rent faktisk havde samarbejdet med FN.

Resolution 1441 har været bestridt som lovligt krigsgrundlag af jurister og eksperter i international ret, fra før krigen startede, og frem til i dag, men den hollandske Davids-kommission er den første regerings-nedsatte instans, som afprøver Irak-krigens legalitet. Den syv personer store kommission har bl.a. bestået af en tidligere præsident for den hollandske højesteret, en forhenværende dommer ved Europadomstolen og to akademiske juraeksperter. Dens konklusion var entydig og ødelæggende for de regeringer, som har påberåbt sig resolution 1441 som legalt krigsgrundlag.

Det hedder bl.a.:

"Sikkerhedsråds-resolutionerne om Irak fra 1990'erne udgjorde ikke et mandat til den amerikansk-britiske militære intervention i 2003."

"Til trods for visse tvetydigheder i formuleringerne kan Resolution 1441 ikke med rimelighed tolkes [som rege-

ringen gjorde, altså den hollandske] som en tilladelse til enkelte medlemsstater til at bruge militærmagt til at tvinge Irak til at adlyde Sikkerhedsrådets resolutioner, uden bemyndigelse fra Sikkerhedsrådet."

Rapporten fortsætter med at konkludere:

"Den hollandske regerings ofte gentagne synspunkt, at yderligere en FN-resolution var 'politisk ønskværdig, men ikke juridisk uomgængelig', kan ikke med føje opretholdes. Ordlyden og hensigten med Resolution 1441 kan ikke tolkes som en sådan anden resolution. Derfor havde den militære aktion intet sundt mandat ifølge international ret."

- Der var utilstrækkelig legitimitet i henhold til folkeretten for en militær invasion af Irak, som Holland gav sin politiske, men ikke militære støtte til, sagde kommissionens formand, Willi-brord Davids, til journalister i Haag i forbindelse med offentliggørelsen af rapporten, der også fastslår, at den hollandske regerings beslutning *"hovedsagelig var baseret på internationale politiske overvejelser"* – det vil sige forholdet til USA.

Folkeligt pres på krigsregeringerne

Det var den kristen-demokratiske hollandske regeringschef Jan-Peter Balkenende, som også var regeringsleder ved Irak-krigens udbrud, der var presset til at nedsætte Davids-kommissionen. Holland deltog ikke militært i invasionen af Irak, men Balkenende-regeringen forsvarede den med de af kommissionen underkendte 'argumenter'.

Davids-kommissionens konklusioner udløste en krise i Holland for regeringskoalitionen, som også omfatter socialdemokrater. Balkenende afviste 'på regeringens vegne' de stærkeste kritikpunkter, hvad socialdemokraterne i regeringen ikke kunne leve med. Der er nu nedsat en arbejdsgruppe i regeringen, som skal udarbejde et fælles svar på alle hovedkonklusionerne i rapporten.

Balkenende og hans partis har ikke

Anders Fogh

siden 2002 stået dårligere i meningsmålinger. Var der valgt nu, ville Geert Wilders anti-muslimske PVV blive Hollands største parti.

For tiden foregår den såkaldte Chilcot-høring i UK, nedsat af Gordon Brown, som ikke omfatter juridiske eksperter. Den hollandske kommissions-rapport er vigtig i denne sammenhæng, understreger den britiske jura-professor Philippe Sands:

- Der har ikke været foretaget andre uafhængige undersøgelser af Irak-krigens legalitet, og dens resultater er utvetydige. Den konkluderer, at den hollandske og britiske regerings, indbefattet den daværende justitsminister Lord Goldsmiths, standpunkt ikke med rimelighed kan forsvares.

Chilcot-høringerne ser imidlertid ud til mere at være et skuespil til ære for den engelske opinion end et reelt forsøg på at få skabt klarhed over den britiske regerings og Blairs ansvar i forhold til den ulovlige krig.

Fogh, Møller og Irak

Anders Fogh og Per Stig Møller har febrilsk klynget sig til resolution 1441 som deres forsvar for at sende Danmark i krig mod Irak – i modsætning til den hollandske, som 'blot' støttede krigen. Fogh var som bekendt meget aktiv med hensyn til at bane vej for krigen og har utvivlsomt i samtaler med George W. Bush og Tony Blair lovet danske krigsdeltagelse, længe før spørgsmålet blev forelagt folketinget og den kriminelle beslutning om krigsdeltagelse blev truffet.

Den nuværende generalsekretær for NATO var sammen med bl.a. den nuværende formand for EU-kommissionen, Barroso, dengang portugisisk premierminister, med til at underskrive en uforbeholden støtteerklæring til en krig mod Irak under henvisning til FN-resolutionen.

I Danmark er der ikke taget parlamentariske skridt til nogen art uafhængig undersøgelse af Irak-krigen og dansk krigsdeltagelse. Løkke-regeringen fortsætter direkte Foghs politik og dækker over krigsforbryderne og krigsforbrydelserne.

Ifølge avisen Information er det imidlertid ikke muligt at finde en dansk jurist, som utvetydigt vil forsvare Irak-krigens legalitet. Ifølge samme avis ønsker oppositionen, som ikke stemte for dansk deltagelse i Irak-krigen (men til gengæld har støttet den ulovlige krig i Afghanistan hele vejen igennem) en uafhængig undersøgelse af forløbet op til Irak-krigen, hvor Anders Fogh fremtrådte arm i arm med Bush og Blair.

Gennem syv år har oppositionen imidlertid ikke taget alvorlige skridt til at få sagen belyst og har mest indstillet sig på forsoning og samarbejde med krigsforbryderen Fogh, hans udenrigsminister og hans efterfølger, ikke mindst omkring Afghanistan. Den vil ikke tage skridt til at genere NATO's

generalsekretær.

Men den hollandske kommissionsrapport kan være med til at bane vej for retsforfølgelse af de mange krigsforbrydere i de regeringer, der har deltaget i Irak-krigen. Krigsforbrydelser har ingen forældelsesfrist.

Højesteret afgør i marts mulig retssag om grundlovsbrud

Alt andet lige styrker den hollandske kommissionsrapport den retssag mod Fogh, som "Grundlovskomiteen 2003" anlagde i 2005 vedrørende Irak-krigen, og som endnu ikke er kommet i gang.

Den 3.-5. marts skal den danske højesteret afgøre, om retssagen kan gennemføres.

Retssagen er anlagt af 26 personer, heriblandt Johan og Kirsten Kirkmand, hvis søn, premierløjtnant Bjarke Olsen Kirkmand, blev dræbt i Irak 1. oktober 2005.

I 2007 nægtede Østre Landsret at lade sagen blive prøvet med den absur-

de begrundelse, at sagsøgerne mangler "søgsmålskompetence". Det vil sige, at de ikke har personlig interesse i, om grundloven skulle være overtrådt ved dansk deltagelse i den ulovlige krig. Det er blevet appelleret til højesteret, som nu tre år senere skal udtale sig om sagen.

Hvis nogen havde ment, at den lange udsættelse, før sagen afgøres af højesteret, ville gøre spørgsmålet mindre aktuelt, ikke mindst efter Fogh-regeringen trak de danske tropper ud af Irak i 2007 (for at sende dem til Afghanistan), viser den hollandske og britiske undersøgelse, at det langt fra er tilfældet.

Om højesteret vil fastholde, at almindelige danskere, herunder familier til dræbte soldater, ikke skulle have personlig interesse i at få belyst, om Irak-krigen var lovlig i forhold til den danske grundlov, mangler endnu at blive set. I mellemtiden har den hollandske rapport fastslået, at krigen stred mod international lov – hvilket man må formode, den danske grundlov ikke gør.

-os

Dom mod Mac Manus og Oprør 15. marts

*Patrick Mac Manus
kræves idømt halvdan-
t års fængsel*

Det sidste retsmøde i 'terrorsagen' mod Foreningen Oprør og dets talsmand Patrick Mac Manus er blevet afholdt i Københavns Byret, og der vil blive afsagt dom den 15. marts kl. 8.30.

Patrick Mac Manus skal ifølge anklageren mindst et år i fængsel for at yde økonomisk støtte til 'terrorbevægelser', og et år for at opfordre hundredvis af organisationer i Europa til at gøre det samme, hvad der i retten giver et krav på halvdanet år.

Mac Manus skal med andre ord i fængsel for på en markant måde at protestere mod lister, der stempler befrielsesbevægelser som terrorister, og mod de reaktionære terrorlove, som Danmark, EU, USA og andre lande har indført i det sidste årti. En dom mod Mac Manus skal følge op på dommene mod Fighters + Lovers, der producerede solidariske T-shirts – og i første omgang blev frikendt for i sidste ende at blive

idømt betingede domme ved højesteret.

Anklager Jakob Buch-Jensens problem med Oprør er imidlertid, at han ikke kan bevise, at Mac Manus eller foreningen rent faktisk har overført penge til det palæstinensiske PFLP eller det colombianske FARC. Det er en sag, der alene bygger på Oprørs egne erklæringer.

Og nu bestrider Mac Manus og forsvaret, at der overhovedet er foregået pengeoverførelser. Der var simpelthen tale om en udfordring af lovgivningen.

Det springende punkt er, at der selvfølgelig aldrig bør kunne afsiges en terror-dom uden i det mindste reelle og konkrete beviser. Man har man kun Patrick Mac Manus' og Oprørs nu bestridte egne ord at dømme efter. Foreningen Oprør har tydeligt gjort opmærksom på sig selv og har uden enhver tvivl været fulgt tæt af PET og andre efterretningstjenester. Kan der afsiges en fældende dom uden beviser, eksisterer der ingen form for retssikkerhed i Danmark, når terrorlovene trækkes frem.

Centralt i det hele står, at anklage-

myndigheden igen er ude efter en politisk dom, der passer lovgiverne, som med de ulovlige krige i Irak og Afghanistan overtræder både den danske grundlov og international ret. At støtte befrielsesbevægelser er at støtte terror. Denne form for Bush- og Fogh-logik skal også gå for at være dansk retsstatistik.

Patrick Mac Manus var i 80'erne leder af Sydafrikakomiteerne i Danmark og kampagnerne mod apartheid-regimet. Det var dengang, modstanderne af apartheid i Sydafrika kaldtes 'terrorister' og Nelson Mandela var indespærret på livstid.

Anklageren erklærede imidlertid, at Mac Manus er en forblændet fanatiker:

"Man er forblændet af fanatisme, hvis man ikke betragter PFLP og FARC som terrorgrupper," erklærede han. Havde han været virksom i 80'erne, havde han ment det samme om støtte til ANC.

Mac Manus har al mulig grund til at betragte karakteristikkene af ham som 'revolutionsromantiker' som en kompliment. Det er ikke altid, den rå magt sejrer.

Billeder fra flickr
wobblyturkey

Blair og blodet på hænderne

Mens George W. Bush ikke engang er blevet afhørt om den ulovlige Irak-krig og fremstilles som humanitær udsending til Haiti og den danske medsamsvorne Anders Fogh-Rasmussen har besat en af imperialismens topstillinger som generalsekretær for NATO, er det gået knap så godt for den tidligere britiske premierminister Tony Blair. Indtil videre i al fald. Han er godt nok blevet officiel udsending til Mellemøsten for FN, EU, USA og Rusland, men hans drøm om at blive EU's første præsident gik ikke i opfyldelse. Han er simpelthen så forhadet, og ikke bare i sit hjemland, at planen måtte opgives.

I stedet måtte han sidst i januar stå skoleret ved Chilcot-høringen, den britiske undersøgelsesinstans om deltagelsen i Irak-krigen, som er nedsat af Gordon Brown, Blairs efterfølger.

Ifølge de borgerlige medier var det en 'velforberedt' og 'kampklar' Blair, der forsvarede sig og insisterede både på den ulovlige Irak-krigs legalitet og berettigelse.

Stærke imperialistiske kræfter holder fortsat hånden over ham. Hvis først én af de helt store krigsforbrydere overgives, vil det være begyndelsen til enden for alle de andre.

Ikke desto mindre gjorde hans udsagn det helt klart, at han – ligesom Anders Fogh, hvis rolle i forspillet til Irak-krigen er langt dårligere belyst – aktivt medvirkede til at forberede en ulovlig aggressionskrig, en forebyggende krig i overensstemmelse med den doktrin, Bush og Pentagon havde udarbejdet.

Det fremgik også at der under forberedelserne ved samtaler med Bush i 2002 havde været 'israelere' involveret.

Men intet blev fulgt op og krydsforhørt af den tandløse Chilcot-komité.

Mens en Ulla Therkildsen fra TV2 fremstillede høringen nærmest som en sportsskamp, som den britiske gentleman trak sig fornemt ud af, var enkelte britiske medier skarpere og mere præcise.

Guardian-journalisten Seumas Milne gav følgende karakteristisk:

"På det ene spørgsmål efter det andet, viste Irak-høringen sig helt uvillig eller ude af stand til at udfordre Blair. De buh-råb, der mødte ham, da han forlod høringen, var den mest besværlige opposition han stødte på hele dagen foran den ynkværdige komité af rygklappere fra eliten".

Stemningen uden for høringen, på gaden, hvor den britiske krigsmodstand havde indkaldt til blokade af forestillingen, var entydig: Blair er en løgnhals, med blod på hænderne, og skal straffes for at have sendt England og hundreder af engelske soldater og titusinder af irakere i døden.

Men også enkelte krigsmodstandere slap ind ved høringen, der blev TV-transmitteret. Da kameraerne blev slukket råbte en af dem: *'Du er en løgner!'* og en anden fulgte op: *'... og en morder!'*

Henry Porter, romanforfatter og journalist:

- Ud på eftermiddagen var høringen reduceret til en platform for hans bedrageriske verdensanskuelse, som hævder at invasionen i 2003 sparede verden for en langt større krise i 2010. Hvordan kunne de lade ham slippe af sted med det? De testede ham ikke ordentligt med hensyn til efterretningerne om masseødelæggelsesvåben, forvirringen om dem eller at fjerne Saddam som *casus belli* (krigspåskud), eller om hans fordrejning af juridiske udsagn eller hans manglende plan for Irak efter invasionen. De kunne ikke presse den fjerneste beklagelse ud af ham eller give udtryk for overraskelse, da han erklærede, at han intet angrede.

Haifa Zangana, romanforfatter og tidligere fange under Saddam Hussein:

- Abu Ghraib var bare starten på den terrorkampagne, som 'befrierte' iværksatte. Dens arvtogere er der stadig, som lejesoldaterne og de amerikanske og britiske trænedes militers razzia'er ved midnat, med folk der føres ud i mørke med bundne hænder og hætter over hovedet for at blive tortureret om beskyldninger, som senere kan affærdiges som "fejltagelser". Alene i sidste måned blev næsten 2000 irakere arresteret anklaget for terrorisme.

Blairs velpolerede optræden bekræfter bare for irakere, arabere og muslimer, hvad de oplever i deres hverdag: en racistisk og kolonialistisk udenrigspolitik. Denne høring kan kun være meningsfyldt, hvis den fører til genetablering af ret og international lov. Uden det kan vi kun gætte på, hvad de opvoksede forældre-løse om få år vil gøre ved Irak og verden.

Rose Gentle, hvis søn Gordon blev dræbt i Irak i juni 2004

Da jeg kom ind i salen, rystede jeg og min mave vendte sig, for jeg kunne ikke sige noget til ham. Jeg ville gerne have sagt: "Fortæl sandheden. Hvorfor lyve? Hvorfor ikke række hænderne i vejret og sige: Jeg begik noget galt? Den sidste del ved afslutningen var ulækker. Sir John Chilcot spurgte ham om der var noget, han fortrød, og han sagde nej. Der var [ramte] familier derinde, men der var ingen medfølelse overhovedet, intet der lignede. Det var meget hårdt at tage.

Han sad bare med ryggen til os og nægtede at møde os bagefter, hvad der er typisk for ham. Jeg er glad for jeg så ham, men jeg ville helst have set hans ansigt. Han ville ikke se på os...

Mennesker som hjælp til Haiti

*Talrige
sundhedsarbejdere fra
mange lande er i fuld gang
med en indsats mod
kvæstelser fra jordskælvet
og farerne i dets kølvand*

Den haitianske katastrofes omfang er stadig ikke fuldt belyst. Tre uger efter jordskælvet, der er blevet fulgt op af en lang række efterskælv, kendes det samlede dødstal indtil videre ikke præcist. Måske er det 150.000. Ca. 80 pct. af bygningerne i Haiti er forvandlet til ruiner.

Talløse haitianere lever på åbne pladser kun beskyttet af papkasser eller noget plastikovertræk, beretter en svensk operationssygeplejerske fra Læger uden grænser. Af frygt for nye skælv vover de heller ikke at sove i de endnu beboelige huse.

Den svenske sygeplejerske er med til at oprette et nødhospital i en gammel skolebygning, hvorefter det meste stadig står. De har senge til patienterne – det vil især sige sårede, men overlevende fra jordskælvet. Men ingen vil sove indendørs, så de kvæstede haitianere har den 'luksus' at kunne være i nødhjælpstelte.

- Forholdene er virkelig barske for haitianerne. De fleste har mistet alt ved jordskælvet, siger den svenske sygeplejerske. - Der bliver stadig hevet lig frem af ruinerne, og da vi forleden kørte fra hospitalet, passerede vi et lig, som nogen havde sat ild til.

- Og vi får nu en masse patienter med infektioner efter operationer og inficerede sår.

Men der sker også fremskridt, kon-

*En overlevende fra jordskælvet på
Læger uden Grænsers Trinité
hospital, Haiti. Foto Ron Haviv*

staterer hun:

- Mad og vand bliver nu distribueret, og mange ngo'er hjælper med medicinske og nonfood-forsyninger, selvom der er stadig en masse, der skal gøres.

Internationalistisk hjælp

Læger uden grænser har fløjet hundreder af læger, sygeplejersker og andet medicinsk personel og forsyninger fra mange lande direkte til Haiti eller via nabolandet Den Dominikanske Republik. Sundhedspersonalet arbejder i døgn drift i to uger, med mulighed for forlængelse til tre, før de bliver udskiftet. Dertil kommer læger og sundhedspersonale, mest haitiansk, der i forvejen arbejdede i Haiti for Læger uden grænser.

Fidel Castro noterer i sine betragtninger (14. januar):

"På sundhedsområdet og andre områder har Cuba – selvom det er et fattigt og blokaderamt land – samarbejdet med det haitianske folk i årevis. Omkring 400 læger og sundhedseksperter arbejder dagligt i 227 af landets 337 kommuner. Samtidig er mindst 400 unge haitianere blevet uddannet som læger hos os. De vil nu arbejde sammen med den forstærkningsbrigade, som er blevet sendt dertil, for at redde liv i denne situation."

Sundhedsarbejdere – og ikke amerikanske soldater – samt en effektiv distribution af nødhjælp, det er, hvad haitianerne akut har brug for. Og måske først og fremmest at de selv får mulighed for at styre deres land ud af katastrofen.

*Det haitiske folks smerte
og nød lader sig ikke
forstå, uden at man kender
de bagvedliggende årsager
set ud fra haitianernes
synspunkt og interesser. I
denne artikel fremlægger vi
nogle elementer, som uden
tvivl vil hjælpe kommunister
og revolutionære aktivister
til selv at forstå og derfor
bedre kunne forklare de
haitianske lidelser*

Imperialismen, der har trykket Haiti ned i absolut elendighed, fælder krokodilletårer og snakker om den "bibelske forbandelse", som straffer Haitis folk for dets "synd", ved at de har ledet den første store sociale revolution i Caribien, og for at have oprettet den første frie republik i Caribien.

Disse fattige mennesker, fyldt med værdighed, har fra begyndelsen af jordskælvet kæmpet for at overleve og hjulpet hinanden gensidigt, sådan som den canadiske forfatter af haitiansk oprindelse Danny Laferriere har beskrevet det under sit ophold i Port-au-Prince under jordskælvet.

Haiti er ikke offer for nogen "forbandelse", men for en brutal fransk kolonialisme og amerikansk imperialismen og deres lokale støttepiller. Det franske imperium tvang Haiti til at betale den ublu sum på 21 milliarder dollar (i dagens dollarværdi) fra 1825 til 1947, såfremt Haiti skulle undgå en gentagelse af Napoleons brutale invasion (i 1802, o.a.).

Det gryende amerikanske imperium begyndte sin aggression mod Haiti i 1806, da den amerikanske kongres efter fransk pressen indførte handelsforbud mod Haiti. Amerikanske marinesoldater invaderede Haiti i 1914, 1915, 1994 og 2004. De besatte landet i 19 år fra 1914 til 1934 og tilranede sig 500.000 dollar i guld, der var landets pengereserve.

Imperialismen har styret alle præsidenter med oprindelse i det sorte eller mulat-borgerskabet, morderiske diktatorer eller såkaldte "demokrater", som samarbejdede om udplyndring af landet: General Vilbrun Guillaume Sam

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

Haiti, din redning er dit heltemodige folk og revolutionen!

Af Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion), PC(AP)

(1914), Phillipe S. Dartiguenane, (1915-1922), Joseph Bornu, Elie Lescot (1941), Stenin Vincent, far og søn Duvalier (1956-1986), general Namphy (1986), general Prosper Avril (1988), general Raoul Cédras (1991), Gérard Latortue (2004) ...

Imperialismen har selv massakreret og støttet alle massakrerne mod haitianerne: 3.000 patrioter blev massakreret i 1919, 18.000 haitianere blev massakreret af den dominikanske tyrann Trujillo i 1935, 40.000 revolutionære og modstandere blev likvideret af det brutale Duvalier-diktatur.

Hele landet har været plyndret hundrede og sytten gange, sådan at det aldrig har kunnet komme ud af elendigheden. USA kontrollerede landets økonomi frem til 1941, Duvalier junior søgte tilflugt i Frankrig under Mitterand i 1986 med 900 millioner dollar fra den offentlige statskasse i bagagen, et beløb større end landets udenlandsgæld på den tid. Liberaliseringen af landet efter Duvalier førte til, at landet sank yderligere ned i fattigdom.

Men Haiti er også hjemland for store

revolutionære: Rosalvo Bobo, lederen af det første anti-imperialistiske oprør i 1915, Karl Peralte, lederen af den anden opstand (1918-1920), Jacques Roumain, den store intellektuelle og grundlæggeren af Haitis kommunistiske parti, Antoine G. Petit, professor Gerard Pierre Charles

Det er et land med revolutionære organisationer, som er aktive i dag: Initiativkomiteen for opbygningen af Haitis Kommunistiske Parti (COI-FOPCHA), Haitis Nye Kommunistiske Parti, Det Nationale Folkeparti og masseorganisationer som arbejderfronten Batay Ouvriye og bondeorganisationen Tet Kol Ti Peyizan Axisyen.

Fremtiden for Haiti afhænger af, at der bliver gjort ende på den imperialistiske politiske og militære indblanding, af at revolutionen i nabolandet Den Dominikanske Republik og i Caribien bliver styrket, af at de haitiske revolutionære organisationer hjemme og i eksil bliver genopbygget, og af at landet modtager ægte solidaritet fra verdens lande.

Obama har sendt folkemorderen

Masse demonstration i Port-au-Prince, Haiti, på Aristide fødselsdag den 15. juli, 2006. Med krav om at befri politiske fanger og genindsættelsen af den demokratiske valgte præsident Aristide.

Bush og den ikke mindre krigeriske Clinton i spidsen for 10.000 marinesoldater med hangarskib og fly, som skal "hjælpe" Haiti. Det tydeliggør allerede de imperialistiske hensigter: Landet skal holdes nede i elendighed og underkastelse for at lægge pres på Cuba og for at forhindre revolutionen i Den Dominikanske Republik, Puerto Rico og Jamaica.

Forsvar og hjælp det haitianske folk – Nej til amerikanske tropper!

Af Revolutionary Organization of Labor, USA

Haiti er det fattigste land på den vestlige halvkugle. Det er indtil nu besat af FN-tropper og kontrolleret af en marionetregering, som blev indsat, efter at USA's militær kidnappede den demokratisk valgte præsident Aristide i 2004. Landet står nu over for tragedien med det katastrofale jordskælv, der har tilintetgjort befolkningscenteret Port-au-Prince. Dødstallet vil sandsynligvis overstige 200.000 mennesker, med udbredte dødelige sygdomme til følge.

Haitis infrastruktur for hundredtusinder af fædre, mødre, sønner og døtre er kollapsede. På samme måde som det var tilfældet med ofrene for orkanen Katrina, der blev opgivet af den amerikanske regering, når 'den humanitære bistand' næsten aldrig frem. Haitis

befolkning venter desperat på mad, vand og medicin fra deres herre, den amerikanske regering. Dette står i skarp kontrast til deres caribiske nabo Cuba, hvis folk har en form for reel magt over deres regering og samfund og derfor kan planlægge og tage sig af folk, der er udsat for naturkatastrofer.

Vreden imod regeringen og FN er voksende i Haitis gader på grund af den langsomme reaktion for at redde dem, der er levende begravet under murbrokker, og i forhold til at forsyne dem med de basale fornødenheder for at kunne overleve.

Den amerikanske regering har lovet 'humanitær hjælp'. Hoved-'hjælpen' er 10.000 amerikanske tropper til at 'levere sikkerhed' til landet for at undgå, at

det haitianske folk vælter marionetregeringen. Nyhedsreportager har vist amerikanske maskingevær-bevæbnede troppers ankomst i fuldt oprørsbekæmpelses-udstyr.

Det amerikanske imperiums hensigter er udtrykt med præsident Obamas udnævnelse af ekspræsident Bush og ekspræsident Clinton til at koordinere den 'humanitære' nødhjælpsindsats i Haiti. Det er den samme George W. Bush, der mishandlede ofrene fra Katrina-orkanen, der hovedsagelig var afro-amerikanere, og som samtidig er ansvarlig for det kriminelle masse mord på mere end en million mennesker ved besættelsen af Irak og Afghanistan. Og det er den samme ekspræsident Clinton, også en kriminel morder og ansvarlig

for mordet på omkring 500.000 irakiske børn under den ti år lange økonomiske blokade imod Irak.

Opfordringer til humanitær assistance kommer fra alle sider. Selvfølgelig støtter vi velmenende mennesker, som reagerer på en sådan humanitær tragedie, som vi ser det via fagforeninger, sociale og trosbaserede organisationer, og vi opmuntrer til en sådan international solidaritet.

Men al humanitær hjælp, penge, frivillige, medicin, føde og vand må kanaliseres gennem ægte haitianske folkelige organisationer, militante fagforeninger såsom Det Selvstyrende Forbund af Haitianske Arbejdstagere og sociale organisationer, der kæmper for den demokratisk valgte Aristide-regerings tilbagevenden. Det er Haitis folk, der skal bestemme, hvad der er bedst for deres land, og hvordan menneskene bedst genopbygger Haiti og kommer sig oven på sådanne katastrofale menneskelige lidelser.

Folket i Haiti har en lang kamphistorie. Det var det første land, der vandt uafhængighed fra en europæisk kolonimagt gennem slaveoprøret i 1804. Efter oprettelse af den første sorte republik på den vestlige halvkugle fulgte dog den periode, hvor det lykkedes for kolonialisterne og imperialisterne at udplynre landet, dets ressourcer og arbejdskraft i det meste af de sidste to århundreder. I midten af 1980'erne rejste Haitis befolkning sig og fordrev det amerikansk-støttede brutale Duvalier-diktatur. Præsident Aristide blev valgt første gang i 1991, båret ind af en bred, folkelig bevægelse.

Det haitianske folks voksende vrede og retfærdige harme er fuldt berettiget. Selvbestemmelse for befolkningen i Haiti, så de kan tage sagen i egne hænder, for bønderne til at få kooperativt ejet jord til at brødføde landet og for en arbejder-bonde-alliance, der tager kontrol over regeringen og genopbygger deres land, huse og liv i frihed – det er vejen, hvorigennem en ny verden kan opbygges fra asken af den gamle.

Alle amerikanske tropper ud af Haiti!

Nej til fortsættelse af FN-besættelsen!

Nødhjælp skal gives til det haitianske folks organisationer!

Obama beordrer hemmelig økonomisk krig mod Venezuela

Af Wayne Madsen

Hvem står bag uroligheder i Venezuela mod devaluering af bolivaren og forhøjelse af mindstelønnen?

Wayne Madsen Reports' (www.waynemadsenreport.com) efterretningskilder rapporterer, at Obama-administrationen har beordret økonomisk krig imod Venezuela for at destabilisere præsident Hugo Chavez' regering. Efter det succesfulde kup imod Chavez' allierede, Honduras præsident Manuel Zelaya, og den meget smalle 51-49 % valgsejr til den chilenske millionærer, den højreorienterede Sebastian Pinera 17. januar, har en opmuntret Obama i Det Hvide Hus givet grønt lys til politiske operatører i Venezuela, hvoraf mange opererer under dække af at være ikke-regeringsorganisationer (NGO'er) for at iscenesætte massive gadedemonstrationer mod Chavez' devaluering af bolivaren, Venezuelas møntenhed.

Chavez devaluerede bolivaren med 50 % for at gøre den venezuelanske olieeksport billigere og dermed kraftigt forøge landets indtægter. Imidlertid har devalueringen også medført prisstigninger og inflation i Venezuela, og CIA og dets servile NGO'er har ikke spildt den mindste tid, men straks frembragt historier om forbrugere, der bestormer butikkerne før prisstigningerne. Importerede fladskærms-TV er her favoritproduktet, der opgejles i de kommercielle medier som ofre for voldsomme prisstigninger, og der bringes historier om lange køer foran de butikker, der foretrakkes af den venezuelanske elite.

Staten har fritaget visse forbrugsgoder som madvarer, medicin, skolemateriale og industrimaskiner fra at blive påvirket af bolivarens devaluering via en differentieret vekselkurs og priskontrol, men det er prisstigninger på Tv-apparater, tobak, alkohol, mobiltelefoner og computere, der har fået Chavez-

modstandere i Venezuela og udenlands til at opgejle dårligdommene for den venezuelanske forbruger.

For at sætte ind mod de forretningsfolk, som forsøger at tjene på devalueringen, har Chavez truet med at lukke og muligvis beslaglægge alle forretninger, der snyder forbrugerne via uforholdsmæssigt store prisstigninger. Første offer for midlertidig lukning var et magasin i Caracas ejet af det franske firma Exito.

Internationale investeringsanalytikere roste beslutningen om at devaluere bolivaren og sagde, at den burde være gennemført for længst i betragtning af olieprisernes fald verden over. Alligevel har CIA og NGO'er, hvoraf mange er tilknyttet George Soros' Open Society Institute og USA's Nationale Fond for Demokrati planlagt store demonstrationer mod Chavez' håndtering af økonomien.

USA vil stadig se Chavez fjernet

Der er planlagt parlamentsvalg til september, men Obama-administrationen har besluttet at hvis Chavez kan blive fjernet nu, vil hans allierede i Bolivia, Ecuador, Nicaragua, Paraguay og nogle caribiske østater snart opgive Chavez' alternativ til den USA-styrede Vestlige Halvkugles finansielle anordninger og frihandelsaftaler. Det bolivarianske alternativ for de amerikanske lande (ALBA).

Obamas planlæggere forestiller sig så, at Cuba på ny vil være isoleret på halvkuglen og moden for øget amerikansk pres. Cuba blev placeret på en liste med 14 lande, der kræver ekstra screening af flypassagerer som et led i politikken med at lægge pres på og isolere Cuba. Det er muligt, at med udbruddet af USA-inspireret vold i Venezuelas gader, vil nationen blive anbragt sammen med Cuba på denne liste, som så vil bestå af 15 lande.

Obama-administrationens angreb er dobbeltsidet: økonomisk og politisk. Der lægges pres på benzinkæden Citgo, der ejes af det venezuelanske statslige olieselskab PDVSA, og venezuelanske investeringsemner får et tryk nedad i bedømmelserne. Politisk kanaliserer USA både åbenlyst og skjult penge til anti-Chavez grupper via Den Nationale Fond for Demokrati (NED), Det amerikanske agentur for international udvikling (USAID) og grupper tilknyttet George Soros.

Også militær side

Der indgår også en lille militær komponent i Obamas strategi for at undergrave Chavez. Amerikanske P-3 Orion flys

overflyvninger af venezuelansk luftflåde fra baser i Aruba og Curacao er beregnet til at intimidere Chavez og aktivere venezuelanske radar og kommandoveje, kontrol-, kommunikations- og efterretningssystemer (C3I) for at indsamle elektroniske signaldata og efterretningsdata, der vil blive anvendt af USA til at blokere de venezuelanske netværk i tilfælde af en amerikansk-inspireret opstand mod Chavez fra folk, der er trofaste over for USA og skjult i det venezuelanske militær, politi, det statslige olieselskab og medierne.

USA opflammer også til grænseoverskridende angreb ind i Venezuela fra colombianske paramilitære for at afprøve Venezuelas grænseforsvar. Sidste november myrdede colombianske højreorienterede paramilitære enheder to venezuelanske nationalgardister inde i Venezuela i delstaten Tachira. Våbenlagre tilhørende colombianere på venezuelansk grund er blevet beslaglagt af de venezuelanske autoriteter. Venezuela har også arresteret et antal colombianske agenter i Venezuela fra efterretningstjenesten DAS.

Obama har underskrevet en militæraftale med Columbia, der tillader USA at etablere syv fly- og flådebaser i

Colombia. En tillægsaftale mellem Obama og Panama vil føre til, at amerikansk militær vender tilbage til denne nation for at oprette to militærbaser dér.

Det vurderes, at godt 25 % af venezuelanerne er mulige femtekolonne folk, som vil deltage i en revolte imod Chavez. Mange er baseret i den venezuelanske olieproducerende delstat Zulia og i hovedstaden i Maracaibo, hvor skiftende amerikanske ambassadører i Caracas har næret separatistiske gløder, og hvor CIA og den amerikanske hærs efterretningstjeneste har koncentreret en stor del af deres bestræbelser. I november arresterede venezuelansk politi i Maracaibo Magaly Janeth Moreno Vega, også kendt som "Perlen", lederen af de højreorienterede Forenede Selvforsvars Styrker i Colombia (AUC). Disse er blevet direkte sammenkædet med Colombias pro-amerikanske præsident Alvaro Uribe og medlemmer af hans regering, heriblandt den tidligere colombianske justitsminister Luis Camilo Osorio Isazo, der af Uribe er et udnævnt til Colombias ambassadør i Mexico.

Oversat og forsynet med mellemoverskrifter af Kommunistisk Politik

Privatisering: Modstanden spreder sig verden over

Af Monica Hill

Modstanden mod det nyliberale generalangreb på de fælles og samfundsskabte værdier tager til overalt

"Hvordan kan man købe eller sælge himlen? Landets varme? Vi ejer ikke luftens friskhed eller vandets sprudlen".

Disse ord bliver ofte tillagt Chief Seattle i 1854, da det ekspanderende USA forsøgte at købe land fra Duwamish Indianerne. Holdningen er autentisk, om end måske ikke citeret med de eksakte ord. De oprindelige folk ved, at selve tanken om at privatisere naturen er absurd.

Men det kapitalistiske system er baseret på tilegnelse af fælles ejendom. Det var tyveriet af fællesarealerne, der gjorde kapitalismens fremvækst mulig.

Hurtigt frem til nutiden: De sidste godt 20 år har kapitalistiske sværvægttere gennemført en gigantisk overførsel af offentlig rigdom til private lommer. Resultaterne? Afgrundsdyb skade på planeten, øget elendighed for dens folkeslag – og en beslutsom modstandskamp i hele verden.

Det nyliberale angreb

"Klassisk økonomisk liberalisme" er det standardudtryk, som bruges til at beskrive profitsystemet i dets første

Studenterprotest mod højere skolepenge UCLA 19. november 2009.

velmagtsdage. Oversat betyder det, at industrielle røverbaroner og bankfolk gjorde, som det passede dem uden regulering. Denne model genfødtes i 1980'erne som nyliberalisme.

Kernen i nyliberalismen er at fjerne alle grænser for, hvad storkapitalen kan gøre for at maksimere profitterne: den

er mere eller mindre identisk med den såkaldte frihandel. Det er den amerikanske imperialismes økonomiske politik over hele verden, men især i Onkel Sams baggård - Latin Amerika og Caribien.

For at få lån fra Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, økonomiske institutioner domineret af USA, blev landene tvunget til at skære ned på offentlig service, åbne deres markeder for udenlandsk kapital og holde udsalg af statsejede virksomheder indenfor energi, transport og vandforsyning til private selskaber.

Disse tiltag har skabt massiv arbejdsløshed, især blandt kvinder og unge. Hele landes økonomi afhænger af, hvad sælgere kan fremstille eller finde til at sælge på gaden. "Frie markeder" har skabt recessioner, forfølgelse af fagligt aktive, generelregeringskorruption og desperate emigrationsbølger.

Men nyliberalisme har også skåret en beskidt luns af de rigere lande, hvor de økonomiske flygtninge søger hen. "*Lad markedet bestemme*" tjener som retfærdiggørelse af den forsvundne sociale service, stagnerende lønninger og fagforeningsfjendtlige kampagner fra arbejdsgivere.

Privatisering er nøglen

Nyliberalismens hovedstrategi er at udlicitere jobs i den offentlige sektor og sælge de statslige institutioner, der producerer varer og tilbyder serviceydelser. Siden valget af Ronald Reagan som præsident i 1980, har alle amerikanske administrationer privatiseret så meget, som de har kunnet slippe af sted med.

Reagan prøvede at privatisere USA's postvæsen, Amtrak jernbanen, det føderale fængselssystem og meget andet. Bush Senior udliciterede 9000 job under den første Golfkrig. Bill Clinton afskaffede godt 380.000 ikke-militære, føderale job, i tilgift til nedskæringer af velfærden.

Bush jr. forsøgte at privatisere Social Security (*bistandsydelse*, KP) og havde held til at fjerne den kollektive forhandlingsret for lufthavnskontrollører og de arbejdende tilknyttet justitsministeriet og ministeriet for indenlandsk sikkerhed. Han og Barack Obama har slået alle rekorder med hensyn til antallet lejesoldater, som de har

sendt af sted for at udkæmpe Washingtons krige. Nu savler erhvervsledere over udsigten til privatisering af skoler, hospitaler, psykiatrisk forsorg, energiforsyning, specialfængsler og opsamlingscentre for indvandrere.

Mexicanske el-arbejdere i protest mod massefyringer.

Offentlige ansatte er naturligvis i forreste linie i kampene mod privatisering. På spil står deres job og deres elever, klienter og patienters liv.

Offentlige skoler og universiteter er et særligt centrum for organisering. Sidste efterår fordømte studerende, personale fra det ene fakultet til det andet på University of California forhøjelser af betaling for undervisningen, personalefyringer og påtvungen ubetalt fritid. Den økonomiske krise og behovet for budget nedskæringer blev til påskud for at tage skridt til privatisering af statens offentlige uddannelsessystem, der en gang var højt værdsat. Da 40 protesterende besatte Wheeler Hall i Berkeley, forhindrede hundredvis af deres støtter politiet i voldeligt at overmande dem.

Politikere i store amerikanske byer lukker skoler i de fattige bykvarterer og etablerer privatskoler. De fleste er fagforeningsfjendske og ikke reguleret af statslig lovgivning, og det står dem frit for at diskriminere imod fattige folk og immigranter, elever med behov for specialundervisning og farvede studerende. Men aktivister fra faglige lokalorganisationer, skole-samfund koalitioner, og venstreorienterede grupper springer frem fra kyst til kyst for at udfordre medgørlige eller opportunistiske fagforeningsledere og gå i offensiven imod Obama-administrationens damptromlepolitik for privatskoler.

International modstand

I november sidste år, da præsident Felipe Calderón fyrede 45.000 medlemmer

af det uafhængige mexicanske elektrikerforbund (SME) og privatiserede elektricitetsforsyningen for det centrale Mexico gik adskillige hundredtusinder på gaden i Mexico City. De mexicanske arbejdere har dyb respekt for SMEs dristige ledere, og forstår den forenede magt, som mange fagforeninger sammen med bevægelser for social retfærdighed, de oprindelige folks organisationer og venstrefløjspartier udgør.

Franske postarbejdere viste tilsvarende uforsonlighed ved at gå i strejke i september og november. Præsident Nicolas Sarkozy skærer ned på den sociale service, fyrer offentligt ansatte og driver det franske postvæsen i retning af privatisering. 62 fagforeninger, politiske organisationer og organisationer for social forandring har dannet Den nationale komité mod privatisering af postvæsenet.

Siden december har 10.000 tyrkiske arbejdere kæmpet mod regeringens pludselige meddelelse om, at de ville blive fyret i slutningen af januar. Ansatte har gennemført protester i Ankara i bidende frostvejr og på trods af brutal politiundertrykkelse.

En bevægelse af godt organiserede oprindelige folk mod salget af naturressourcer er i vækst. I Ecuador bevæger præsident Rafael Correa sig i retning af at "liberalisere" love om vandforsyning og minedrift. love. Med ord, der minder om Chief Seattles, har tusinder af oprindelige folk fra højlandet i vrede kor råbt: "*Vand er ikke til salg. Det vil blive forsvaret*".

En bred koalition af oprindelige Amaonas-folk i Peru blokerer også hovedveje, erklærer generalstrejker og engagerer sig i civil ulydighed for at stoppe salget af deres land og vand til multinationale olieselskaber, mineselskaber og energiselskaber.

Kampen mod privatisering skærer lige ind til kapitalismens marv: Et lille fåtals ret til at tilegne sig den rigdom, de mange har skabt. Derfor er det en kamp, der kun kan vindes, når selve profitsystemet besejres. Men fra skovene i Amazonas til de kinesiske miner er enhver erfaring og sejr, der vindes af arbejdere, der modsætter sig privatisering et stort skridt frem mod at afskaffe kapitalismen, én gang for alle.

Private universiteter: Er brugerbetaling på offentlige universiteter det egentlige mål?

Af Henrik Herløv Lund

Helge Sander ønsker at oprette private universiteter

Forslaget fra Helge Sander om, at private virksomheder kan oprette private universiteter med både offentligt tilskud og private gebyrer, er i sig selv principielt meget dårligt, fordi det truer forskningsfrihed og almene og bredt tilgængelige uddannelser. Det er derfor helt rigtigt, at venstrefløjen og progressive bekæmper det.

I. PRIVATE UNIVERSITETER

Helge Sander har foreslået, at private virksomheder skal kunne oprette private universiteter, der skal kunne få offentlige tilskud på samme vilkår som de offentlige universiteter OG SAMTIDIG kunne opkræve brugerbetaling fra de studerende.

Forslaget har med rette vakt bestyrtelse.

Hvis private virksomheder får lov til at oprette private universiteter, der med offentlige tilskud får lov til at "skræddersy uddannelser" og "målrette forskning" efter virksomhedernes behov, er det en åben trussel mod almene uddannelser og mod forskningsfriheden.

Det vil være et katastrofalt brud med det hidtil grundlæggende princip og den langvarige tradition for, at universiteterne i Danmark skal sikre forskning og uddannelse til gavn for hele samfundet.

Målretning af forskning og uddannelse efter virksomheders specifikke behov vil naturligvis være en trussel mod uafhængig kritisk forskning, som tør tale også erhvervsliv såvel som politiske magthavere imod. Men ikke mindre væsentligt vil målretning af forskningen mod virksomhedernes kortsigtede økonomiske markedsinteresser naturligvis betyde en trussel mod den langsigtede grundforskning, der vil være mindre interessant for sådanne private "virksomhedsuniversiteter" pga. den lange vej fra forskning til faktura.

Samtidig vil indførelse af brugerbetaling for uddannelse være et brud med

princippet om, at uddannelse i Danmark ikke er en vare, men en grundlæggende og dermed gratis ret for alle. Sådanne private universiteter med gebyrbetaling vil naturligvis være særligt for de økonomisk bedrestillede og/eller de med stærke økonomiske (virksomheds-) interesser i ryggen.

Der vil blive tale om eliteuniversiteter for eliten, hvilket vil bryde med traditionen for bred tilgængelighed og rekruttering til de videregående uddannelser.

II. KAMPAGNE FOR BRUGERBETALING

Der er således ikke tvivl om, at forslaget om private universiteter i sig selv er principielt meget dårligt og bør bekæmpes af al magt.

Men samtidig skal man ikke være blind for, at den praktiske konsekvens af forslaget på kortere sigt vil være mere begrænset. Som rektor for Københavns Universitet, Ralf Hemmingsen, meget sigende skriver:

"Det er noget pjat at tale om private universiteter i verdensklasse. Den private kapital, som kræves for at drive universiteter i verdensklasse, er enorm, og et par hundrede millioner fra en privat virksomhed gør ingen som helst forskel. Det vil tage 50 år at opbygge et dansk privat universitet i høj klasse."

Det vil naturligvis stille sådanne private universiteter økonomisk bedre end de offentlige, hvis de både kan opkræve gebyrer, få offentlige tilskud og modtage privat sponsorering. Og derfor skal det naturligvis bekæmpes, at sådanne private universiteter kan modtage offentlige tilskud. Men som anført af Ralf Hemmingsen vil der selv med offentlige tilskud være lang vej igen, før sådanne private universiteter i praksis kan måle sig med de værende offentlige.

Formålet med forslaget er da næppe heller i første omgang så meget at få etableret en konkurrerende privat universitetssektor.

Det har længe været et højt priorite-

ret mål for de i den borgerlige lejr toneangivende nyliberale økonomer, organisationer og politikere at få indført brugerbetaling på de OFFENTLIGE universiteter. Allerede velfærdskommissionen stillede forslaget om indførelse af gebyrer på kandidatuddannelserne.

Henrik Herløv Lund

Undervisningsgebyret skulle finansieres af et statsgaranteret lån, som tilbagebetales efter endt uddannelse. Alle færdiguddannede på kandidatniveau skulle have et nedslag i skatten, der modsvarer renter og afdrag på undervisningsgebyret.

Et tilsvarende forslag er fremsat af det også stærkt nyliberalistisk inspirerede "Økonomiske Råd".

Og siden har de nyliberale økonomer forsøgt "at holde gryden i kog" ved igen og igen at fremlægge forslaget, eksempelvis Nina Smith og Jan Rose Skaksen. I denne forbindelse har det været ivrigt sekunderet af de også stærkt nyliberalistisk orienterede arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer DI og DA og af Danske Erhverv. Fx udtaler forskningspolitisk chef i Dansk Erhverv, Jannik Schack Linnemann: "Der må før eller siden komme udenlandske universiteter i Danmark, som opkræver brugerbetaling af de studerende, og når det sker, bliver vi nødt til at stille de danske universiteter lige."

At også CEPOS findes i dette nyliberale kor, er næppe nogen overraskelse. Og at argumenterne er stærkt ideologiske og på ingen måde holder sagligt økonomisk vand, er næppe heller overraskende.

III. KNIPTANGSMANØVRE

Men kravet om gebyrer på de offentlige universiteter har imidlertid hidtil været en politisk død sild i offentlig sammenhæng. For hvem vil til at betale for noget, som man hidtil har kunnet få gratis?

Forslaget om oprettelse af private universiteter skal derfor nok så meget

ses som det politiske bidrag til denne langvarige nyliberale kampagne for brugerbetaling på offentlige universiteter.

Selvom den praktiske betydning af en evt. gennemførelse af lovforslaget om private universiteter vil være mere begrænset i en årrække, er den principielle betydning til gengæld vidtrækkende. For hermed gives mulighed for, at rektorforening, erhvervsorganisationer, eksperter og tilsyneladende ”mere moderate” politikere kan gå ud og tilsyneladende ”forsvare de offentlige universiteter” ved ”i lighedens navn” til gengæld at kræve: BRUGERBETALING PÅ OFFENTLIGE UNIVERSITETER.

Det er da også allerede sket. Således er Nina Smith i formentlig nøje aftalt timing med forslaget ude og sige, at: ”Det er da underligt, at universiteternes eget ministerium vil skabe en udpræget forskelsbehandling mellem offentlige og private universiteter.”

Lovforslaget om private universiteter er således en del af en knibtangsmåne, hvor forslagets fremlæggelse på den ene side presser de hidtidige principper og på den anden side giver nyliberalister mulighed for igen at presse på for hovedmålet: brugerbetaling på offentlige universiteter, men nu som tilsyneladende forsvarere for de offentlige universiteter.

Der er imidlertid grund til at være sig grundigt for denne tilsyneladende alliance mellem progressive, der forsvarer universiteternes frihed og gratisprincipper, og så nyliberalisterne, der i sidste ende har et opgør hermed som det egentlige mål. Og der er grund til at holde fokus på kampen mod brugerbetaling på offentlige uddannelser, samtidig med at forslaget om private universiteter med offentlige tilskud bekæmpes.

Vil private virksomheder oprette private universiteter, må de naturligvis betale dem selv.

IV. STORE SKADEVIRKNINGER

For indførelse af brugerbetaling på offentlige universiteter vil have store skadevirkninger.

For det første vil der være risiko for en forstærket skævvridning af tilgan-

gen til de videregående uddannelser, hvor børn fra økonomisk dårligere stillede familier i forvejen er underrepræsenteret og ikke mindst også klarer sig dårligere, herunder har en lavere gennemførelsesprocent.

Der er næppe tvivl om, at både unge og forældre fra sådanne grupper kan blive mere afskrækket af brugerbetaling end grupper med mere solid familieøkonomi og med mere fast tradition for videregående uddannelse.

Vi vil dermed få universiteter, som i endnu højere grad er forbeholdt eliten, hvad man da også kan have en mistanke om er den egentlige baggrund for dette nyliberalistisk inspirerede forslag.

De nyliberale har forsøgt at tage brodden af disse problemer ved at hævde, at man undgår denne effekt, hvis man først indfører uddannelsesgebyrer på den afsluttende sidste kandidatdel af uddannelser. Det er dog højst tvivlsomt, om dette vil gøre nogen større forskel, idet det afgørende for unge fra mindre økonomisk velstående og uddannede hjem vil være, at de skal til at gældsætte sig for at få uddannelse.

Forslaget vil endvidere være som at skyde sig selv i foden i forhold til målsætningen om, at mindst 50 procent af en ungdomsårgang skal gennemføre en videregående uddannelse. Skal denne målsætning realiseres, er der brug for at trække ”intelligensreserverne” ind i de videregående uddannelser. Men Nina Smith og velfærdskommissionen vil virke stik modsat.

Forslaget om brugerbetaling på videregående uddannelser vil altså virke i retning af, at disse i højere grad bliver uddannelser for eliten.

V. FEJLAGTIG KUR MOD ”BRAINDRAIN”

Fra nyliberalt hold fremføres en yderlige begrundelser for forslaget, nemlig at det bliver nødvendigt af hensyn til globaliseringen: ”Vi giver folk penge i form af SU, mens de uddanner sig, og uddannelserne er gratis. Så forventer vi implicit, at de betaler det hele tilbage igen efter uddannelse gennem skatterne. Den model har den svaghed, at man kan vælge at sige tak for uddannelsen og så rejse til et andet land.”

Begrundelsen holder heller ikke om,

at forslaget kan modvirke ”braindrain” dvs. merudvandring af høj uddannelse. Forslaget er her i den grad helt ude af proportioner, hvad angår forholdet mellem årsag og virkning. Forslaget vil indføre et kæmpe brugerbetalingsbureaukrati på alle videregående uddannelser, dvs. for mange tusinde studerende af hensyn til en ganske lille nettoudvandring.

For godt nok udvandrer årligt omkring 25.000 danske, hvilket dog skal sammenholdes med en næsten lige så stor årlig indvandring. Men for den danske udvandring gælder yderligere, at 2/3 heraf er vendt tilbage inden for de første fem år, og at langt de fleste (80 pct.) er vendt tilbage, når der går ti år. Ikke så underligt: De, der udvandrer, er unge under uddannelse eller med netop færdiggjort uddannelse, men de vender tilbage til det gode danske velfærdssystem med daginstitutioner, gratis skoler og gratis læger og hospitaler, når de skal til at stifte familie.

Som kur mod udvandring er brugerbetaling således fuldstændig forfejlet. Det rette middel til at forebygge ”braindrain” er tværtimod fastholdelsen af en høj velfærd.

VI. ELITEORIENTERET NYLIBERAL UDDANNELSESPOLITIK

Den egentlige umiddelbare effekt af forslaget vil således primært være en yderligere elitegørelse af de videregående uddannelser, og det er præcis her, det egentlige mål ligger for de nyliberale.

Som led i deres projekt for en nyliberal drejning af den danske samfunds- og velfærdsmodel med mere privat forbrug og sektor ser de nyliberale naturligvis også en øget ulighed i samfundet som en uundgåelig ledsagevirkning herved.

Økonomisk, social og også uddannelsesmæssigt skal eliten favoriseres i højere grad, og det har da også været en gennemgående tendens i fx Bertel Haarders uddannelsespolitik, at uddannelsesmetoderne gennem bogliggørelse, akademisering og teoretisering i højere grad er blevet tilrettelagt på de økonomisk og uddannelsesmæssigt bedrestillede bekostning.

Noter udeladt i denne udgave

Valget i Chile: Nyliberalismens fortsættelse sikret

Af Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion)

Valget er overstået, Piñera (*lederen af højrekoalitionen Alianza, KP*) vandt.

Vil situationen for alle folkene i vort land – politisk, økonomisk, kulturelt, socialt osv. – ændre sig?

Hvad der var på spil ved disse valg, var kampen mellem to neoliberale grupper, som kæmper om at afgøre, hvem som skal administrere staten, og hvem som skal sikre en fortsættelse af de politiske og økonomiske foranstaltninger baseret på Pinochets fascistiske forfatning, som fortsat er gældende.

Concertacion-regeringerne (*”Centrum-venstre”-alliancen, som har regeret Chile siden Pinochets fald, KP*) har, hvad ingen bestrider, haft ekstrem succes med at administrere den neoliberale model.

De vandt bifald hos arbejdsgiverne og det gamle højre og de imperialistiske agenturer (IMF, FN, IDB (Den Inter-Amerikanske Udviklingsbank), OAS etc.). De store kapitalisters profitter, som har etableret sig i Chile, har nået uanede højder og udvidet kløften mellem rig og fattig, så landet har sat en bedrøvelig rekord som en af de nationer i verden med størst forskelle i indkomstfordelingen.

Landets økonomiske kapacitet er undermineret af koncentrationen af økonomisk magt på nogle få hænder, som resultat af fusioner, kartelvirksomhed og privatisering, af den chilenske økonomis underlæggelse under den internationale arbejdsdeling, og af landets produktionsstruktur, som specialiserer sig i eksport af råvarer og i almindelighed produkter med ringe værdiforøgelse, som er formaliseret i frihandelsaftalerne. Det har forhindret udviklingen af fremstillingsindustrien og dårligt tilladt eksistensen af nogle enkelte småvirksomheder.

Dette tab af national suverænitet, som blandt andet udtrykkes i traktater om minedrift og rettigheder til havene, traktater om militær sikkerhed og sikkerhed for hemisfæren, og om vandressourcer, er en del af den arv, som Det Nye Højre i Concertacion overdrager til Det Gamle Højre.

En arbejdslovgivning, som tillader ureguleret og ikke overenskomstdækket arbejde, fagforeningsfjendske metoder, lave lønninger og mangelen på gennemførelsen af en sociallovgivning, som i stedet er blevet til en parodi, er den vej, som allerede er banet af valgets tabere i Concertacions Nye Højre.

Hvad uddannelserne angår, er den almindelige uddannelseslovgivning (LGE) blevet gennemført, og uddannelsens private, monopolistiske, profitorienterede karakter blevet uddybet. Det samme er sket med privatiseringen af sundhed, offentlige ydelser, socialt byggeri osv.

Fornægtelsen af de oprindelige folks nationale rettigheder og krav, kriminaliseringen og undertrykkelsen af deres kampe, arbejdernes og de folkelige organisationers generelle politiske og moralske forfald som følge af kooptering, korruption og repression af de sociale og politiske organisationer har været blandt de nødvendige betingelser for at muliggøre den fortsatte og dybgående virkeliggørelse af den neoliberale model, som Concertacion har regeret landet efter i 20 år.

Det er så det land, som det nye højre (Concertacion) i sidste ende overrækker til det gamle høje (Alliancen).

Hvem er det gamle højre? Det er dem, som sammen med militæret og imperialismen fremmede, udpønsede og iværksatte det fascistiske militærkup i 1973, de medskyldige i hundredtusinder af chileneres tortur, mord, forsvinding og eksil, diktaturets naturlige arvinger, i hvis skygge de formeredes, blev en del af og berigede sig. De har regeret sammen med Concertacions nye højre, deltes om kongressen, højesteret, centralbanken, finansministeriet, hæren og forfatningsdomstolen.

Ud fra deres klasenatur, i fortid og nutid, og ud fra de interesser, som de repræsenterer, kan vi kun forvente os mere af det samme, det vil sige privatisering (af CODELCO [det nationale kobberselskab], Statsbanken, ENAP

[det nationale benzinselskab] osv.), flere traktater om sikkerhed og økonomi med imperialisterne, yderligere tab af national suverænitet, større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, med andre ord en udvidelse af Concertacion-regeringens ’succeser’.

Edouardo Artés,
formand for PC(A)

Folkets usikkerhed og uro i forhold til det gamle og nye højre kom til udtryk i manglende valgdeltagelse, blanke og ugyldige stemmesedler; for de sidstes vedkommende skal det bemærkes, at det var en bevidst politisk stemmeafgivning støttet af progressive organisationer, fremtrædende skikkelser på venstrefløjen og Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion), PC(AP).

Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion), PC(AP), opfordrer til

Ikke at have nogen tiltro til demagogien eller populismen hos Piñera og det nye højre, der nu er klædt ud som opposition, som søger at udnytte folkets krav og kampe til deres egne formål som neoliberal gruppering.

At intensivere bestræbelserne på at skabe en stor bevægelse for en grundlovgivende forsamling med folkelig forankring og danne hundreder af komiteer for en grundlovgivende forsamling og en ny forfatning.

Kraftfuldt at fremme vores eget alternativ, som ikke er underlagt den kapitalistiske afpresning og de begrænsninger, som er påtvunget af den fascistiske og neoliberale forfatning fra 1980, og rykke frem mod et selvstændigt, ærerigt, retfærdigt, folkeligt demokratisk og socialistisk Chile.

Santiago, 17. januar 2010
**Centralkomiteen for
Chiles Kommunistiske Parti (Proletarisk Aktion), PC(AP)**

Hvor er Langballe & Co., når pige-omskæreren er kristen?

Vi skal ikke gentage Jesper Langballe & Co.s generalisering af muslimer som døtmordere og voldtægtsmænd og meget andet. Det klarer han og de selv.

I sidste uge skrev vi om en lille pige og hendes mor, som Danmark har besluttet skal sendes ud til det kristne område af Nigeria: Skal Chisy, fire år, sendes til Nigeria og have skåret sin klitoris af?

Overalt i Nigeria foretages omskæring af små piger. Det er en tradition også i det kristne område. Pigens mor vil ikke kunne beskytte sin datter imod omskæring, om end omskæring af hendes datter er hende inderligt imod. Ligesom hendes mor (pigens mormor) i sin tid heller ikke kunne beskytte sin datter eller sig selv imod omskæring.

Det kan jo så undre, at Jesper Langballe & Co. er tavse, når det drejer sig om kristne, der begår overgreb imod små piger og kvinder. Jesper Langballe & Co. plejer ellers nok at kunne råbe højt, men åbenbart kun når overgrebene på pigerne og kvinderne begås af muslimer (også når det reelt drejer sig om klankultur, alt køres i en pærevælling under islam).

Igen og igen tager medierne op om muslimer, der begår overgreb, bl.a. på

baggrund af Jesper Langballes input. Det kræves, at imamer i Danmark går ud og tager afstand fra, hvad nogle muslimer og muslimske diktaturstater begår af overgreb. For tager imamerne i Danmark ikke afstand, må vi forstå det, som om de er enige i alle overgreb, der begås af alle muslimer i hele verden.

Jesper Langballe kalder sig kristen. Følger vi et øjeblik Jesper Langballe og ligesindedes terminologi, betyder det så, at Jesper Langballe ved at forholde sig som tavs kristen går ind for, at piger og kvinder skal omskæres, når blot overgrebene begås af kristne? Og at han går ind for, at en lille pige på fire år skal sendes ud til et land, hvor hun ikke kan beskyttes imod så voldsomt et overgreb som omskæring?

Og hvor er for resten medierne i denne sag om en lille pige og en mor i en frygtelig situation? Både pga. muslimer og kristne. Hvorfor skrives der aldrig om overgreb, der begås af kristne?

Hvorfor er det mindre væsentligt, end når overgrebet begås af muslimer?

Støttekredsen for Flygtninge i fare

Verden ifølge Latuff

Genmodificerede afgrøder, velbekomme.

**Maj93 i
Helligåndshuset
3. februar-13. februar**

Se mere på www.maj93.dk

**Præsentation af bogen
Breve til kammeraterne
af B.C. Andersen**

*Arbejderforfatteren blev
især kendt for sin helt
originale digtning.
Hans nye bog er både et
stærkt personligt dokument
og et tidsdokument om
det første årti i det
21. århundrede.*

**Den 26.2.10 kl 15.30 til 17.
Randers Bibliotek,
Stemannsgade 2, Randers**

Ny bog fra Oktober Forlag

**B.C. Andersen:
Breve til kammeraterne
132 s., 120,- kr.
Fås i Oktober Bogbutikkerne**

En storkapitalist er død, kapitalismen længe leve ...

Jørgen Philip-Sørensen ejede Ruths Hotel, Strandhotellet, Restaurant Sømærket, Strandgalleriet, SkagenFood samt stort set alle husene langs hele den ene side af den mest attraktive vej i Gl. Skagen og skibsværftet Danish Yacht, der har specialiseret sig i store lystbåde til rigmænd. Han gjorde sit til at bevare sin ejendom og interesser dér, var medlem af Skagen Havns bestyrelse og aktiv i grundejerforeningen, se f.eks. Poul Kjærs mindeord i Skagens avis: *"I grundejerforeningen er vi Philip-Sørensen megen tak skyldig for hans levende interesse for at gøre det bedste for Gl. Skagen."*

I avisens nekrolog hedder det: *"Lige så snart han var landet med sit private jetfly i Sindal*

Lufthavn, var han en af vore. Og hans jordnære facon gik rent ind hos skagboerne. Han var ligeglad med, hvilket indtryk han gjorde. Hans livsværdier og virksomhedsfilosofi var jordnære også selv om han var en særdeles holden mand med en formue på 10 milliarder kroner."

Af dem var de fem milliarder kroner aktier i verdens største vagtselskab, Group 4 Securicor, G4S, med 530.000

ansatte i over 110 lande. Han ejede cirka 13 pct. af vagtkoncernen, hvor han var formand indtil 2006. Det blev skabt ved fusion mellem hans livsværk – vagtselskabet Group 4 – og Falck Redningskorps. G4S ejer 70 % af aktierne i *Hasmira*, et israelsk sikkerhedsfirma, der leverer overvågningsudstyr bl.a. scannere til Israels checkpoints og apartheid-mur i Palæstina.

Det var også et familieforetagende: Hans bedstefar stiftede i 1901 et vagtselskab, der siden blev til ISS, og hans far grundlagde senere det, der blev til verdensfirmaet Securitas, som i 1969 blev overtaget af Jørgen Philip-Sørensen og hans bror.

Endvidere ejede J.P.S. *Ecover*, en kæmpe producent af vaskepulver og rengøringsmidler baseret i Belgien. De fører sig frem som miljørigtige og jeg skal gi' dig. Ecover blev den 15. januar anmeldt til forbrugerstyrelsen, efter at TV2 Basta havde afsløret, at der er parfumestoffer og miljøgiften bronopol i vaskemidlerne. Dansk Supermarked har valgt at fjerne mærket fra hylderne på grund af misvisende markedsføring, og Ecover har bebudet, at de vil fjerne bronopol.

Ja, J.P.S. var en del af kapitalisternes vesteuropæiske landsby. Han blev født i

Malmø og boede skiftevis i Skagen, London og Schweiz. Han fik da også ridderkorset i juni 2008 og modtog Skagen 365-prisen i 2009 – alt i alt en god gammeldags kapitalist.

Desværre lever kapitalismen i bedste velgående: Fattigdommen trives i det skjulte i Danmark, i våbenindustrien kæmper giganterne om gigantiske summer, de offentlige hospitaler kæmper mod medicinalindustrien og privathospitalernes interesser, overenskomstforhandlingerne bliver til notitser i småtingsafdelingen, den hvide sne dækker over den sorte kulkraft, og pressen nøjes med at dække pseudo-begivenheder.

GBe

Stop for investeringer i israelsk apartheid!

Følgende pensionsselskaber investerer i G4S: PFA, PensionDanmark, Nordea Liv & Pension, PKA, Danica Pension, SEB Pension, Industriens Pension.

Danske Bank vil ikke længere investere i de to israelske selskaber Africa Israel Investments og Elbit Systems.

Pensionskassen PKA (der administrerer pensionsindbetalinger fra 230.000 ansatte i social- og sundhedssektoren) har besluttet, at de ikke længere vil investere i dets israelske Elbit Systems, Magal Security Systems og Detection Systems, der leverer udstyr til apartheidmuren. Investeringsdirektør Michael Nielsen i PKA

begrunder det med, at "den internationale domstol har slået fast, at barrieren kun tjener militære formål og bryder palæstinenserne menneskerettigheder".

PKA har tidligere trukket sig ud af Africa Israel Investments.

ATP siger, de overvejer frasal. SF vil forbyde, at ATP investerer i bosætterfirmaer. S siger, der skal tages stilling mere generelt.

Det fremgår af en EU-rapport, at danske pensionskassers investeringer i selskaber, der arbejder i ulovlige jødiske bosættelser, er direkte i strid med EU's ønsker.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

*Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale*

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Aktiveringskomplekset

60-70.000 trådte ind i arbejdsløsheds-køen i løbet af 2009 og mere end fordoblede antallet af ledige i året, hvor krisen for alvor brød igennem. Men den værste krise i mands minde har kun taget sin spæde begyndelse – de kommende mange år vil massearbejdsløsheden vende tilbage. Det var det relativt korte økonomiske boom, der var undtagelsen, selv om det blot er en fase i den kapitalistiske cyklus med uundgåelig efterfølgende krise og depression.

Ved siden af de mange fyresedler – nu også på sms – er tusinder blevet ramt af firmakonkurser og har måttet henvende sig til lønmodtagernes garantifond. Mere end 30.000 var på arbejdsfordeling i løbet af 2009, nogle i op til et halvt år. En anden tendens er, at folk bliver sparket ud i vikaransættelser og hyres ind på deres gamle arbejdsplads som daglejere.

Den økonomiske krise sætter for alvor de mange nedskæringer af understøttelsen og de uretfærdige adgangskrav til a-kasse-medlemskab i perspektiv. Stod det alene til regeringen og folketinget, vil en stor del af de nuværende og kommende arbejdsløse ryge tværs igennem systemet og ud som bistandsklienter.

Det er et politisk spørgsmål, der er blevet gemt af vejen i fagbevægelsen, mens Socialdemokratiet har sunget med på borgerskabets moralske prædiken om, at der 'altid er arbejde til dem, der vil arbejde'.

Nu tegner alvoren sig imidlertid tydeligere og tydeligere for hver ny statistik, der bliver udsendt. Allerede i løbet af 2009 er mange tusinde af de nye arbejdsløse røget direkte på bistand og sendt i forskellige aktiveringsordninger.

Men statistikkerne er som sædvanligt sløret af sæsonkorrigerede tal og omregning af aktiverings-

Kampen for arbejdsløses økonomi og rettigheder er på vej tilbage til den politiske dagsorden

Faglig kommentar

til fuldtidsstillinger. Det samlede antal aktiverede bistandsmodtagere i december angives som svarende til 33.300 fuldtidsstillinger, mens aktiverede dagpengemodtagere angives til 26.200. Det korrekte antal berørte personer af statsmagtens aktiveringskompleks er derfor højere, også uden at medregne de "rigtige" ansatte i de professionelle private konsulentfirmaer, som kommunerne i vid udstrækning har suppleret deres egen indsats med.

Begrebet aktivering dækker over alt muligt lige fra kurser i at søge job – uden at der er nogen at søge – til kortere ansættelser med løntilskud eller særlige projekter, hvor arbejdsløse udfører discountarbejde. I tredje kvartal 2009 var næsten 20.000 personer sendt i virksomhedspraktik eller ansat med løntilskud. Et tilsvarende antal er sendt i særlige projekter og uddannelsesforløb.

"I løbet af det seneste år er der omregnet til fuld tid kommet 4.500 flere arbejdsmarkedsparate kontanthjælpsmodtagere (match 1-3) i aktivering, svarende til en stigning på 40 pct. i faktiske tal," skriver Danmarks Statistik i "Arbejdsløsheden december 2009".

Samme rapport angiver, at ledigheden i december steg med 1.500 personer og nu har rundet 121.000 personer. Det svarer til en ledighed på 4,3 procent.

- Det er lige før, man skal være glad, når ledigheden ikke er steget med 4.000-5.000 personer på en måned. Men det er jo i virkeligheden grotesk. Realiteten er, at tæller man også de ledige med, som er sendt i aktivering, og de arbejdsmarkedsparate kontanthjælpsmodtagere, ja, så står over 150.000 mennesker og mangler et arbejde, siger 3F's formand, Poul Erik Skov Christensen, i en kommentar.

De arbejdsløse mangler mere end et arbejde, de mangler penge og rettigheder, og ikke mindst mangler kampen for de basale krav at blive organiseret.

Alt for længe har fagbevægelsen fastholdt en passiv modstand mod en samlet arbejdsløshedsbevægelse, der kunne organisere og tale for både unge og gamle, bistandsmodtagere og andre overførselsramte. Blandt de arbejdsløse selv har der af mange gode grunde manglet midler til at opretholde en kontinuitet i initiativer såsom Landsorganisationen af Arbejdsledige.

Derfor er der heller ikke noget at sige til, at det i første omgang er arbejdsløse med medlemskab af en a-kasse, der finder sammen i deres lokale fagforening. Men det er også stærkt tiltrængt med det initiativ, der er kommet fra arbejdsløshedsklubben i ByggeJord- og Miljøarbejdernes Fagforening, der indbyder til et samlet landsdækkende arbejdsløsheds møde den 8. marts på kvindernes internationale kampdag.

Både socialdemokratiske og borgerlige regeringer har bygget på det mere og mere vanvittige system af kontrol og mistillid til de arbejdsløse, og de har tvangsudskrevet folk til løndumpningsjob uden rettigheder eller til meningsløse jobsøgningskurser. Et system, der har været med til at udstøde og gemme de arbejdsløse væk. Det kan et stærkt fælles initiativ være med at ændre.

-fsk